

ВІРУЮ

● ТРАДИЦІЇ У СВІТЛІ БОЖОГО СЛОВА

«Один Господь,
одна віра,
одне хрещення»
(Еф. 4:5)

ХРЕЩЕННЯ

Ми продовжуємо знайомити вас з історичним походженням деяких церковних правил, постанов та приписів, а також побуту. Те, про що йтиметься в наших публікаціях, може виявитися комусь не до вподоби, але наша ціль – донести правду Писання, а не догодити людям. Бог під загрозою прокляття й вічної загибелі забороняє додавати, віднімати, применшувати чи змінювати будь-що у вченні Ісуса Христа і Його апостолів.

На жаль, межі, які Христос проклав між світом і Церквою, між шляхом вузьким і широким, згладилися і поступово розмилися. По-

явилися християни без особистого свідомого переконання, які перейняли християнство у спадок, за традицією, люди «які мають тільки вид благочестя, сили ж його зреклися» (2 Тим. 3:5). Сучасне християнство – це ніби апокаліптичний Вавилон із 18-го розділу Книги Об'явлення, якась суміш небесного із земним, причому останнє явно переважає.

І оскільки саме Слово Боже буде винувати людство на Божому суді, кожній чесній і богобійній людині варто оцінити церковні традиції у світлі Божого Слова, щоб зрозуміти своє теперішнє і заглянути у прийдешнє. (Закінчення на 5-й стор.).

Більшість прихильників новітніх релігій – люди без релігійного минулого

Поширена думка про те, що багато українців відходять від традиційної релігії і переходять до новітніх релігійних течій, не відповідає дійсності. Переважна більшість тих, хто сповідує новітні релігії, – це новонавернені люди, котрі, як правило, не мають релігійного минулого.

Про це заявила завідувача відділом Інституту філософії ім. Г. Сковороди НАН України, віцепрезидент Української асоціації релігієзнавців (УАР) професор Людмила Филипович на пресконференції в Укрінформі, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Релігієзнавці провели дослідження, яке засвідчило, що з 900 опитаних прихильників нових релігійних течій традиційні для України релігії раніше сповідували лише 12.

Водночас, зауважила Л. Филипович, у всьому світі стає помітним, що традиційні релігії не завжди задовольняють сучасну людину. На думку експерта, це пояснюється тим, що традиційні церкви не враховують інтелектуального рівня нашого сучасника, який хоче не лише відчувати релігію, а й знати її.

Звісно, багато людей цінують у традиційних церквах саме прихильність до старовини, прагнуть заглиблення у давні традиції, але не можна нав'язувати всім лише цю точку зору, переконана Людмила Филипович.

«Традиційні Церкви втрачають вагу в суспіль-

стві, і здебільшого це стається тому, що сучасна людина не знає традицій свого народу, і його релігійний вибір – це не вибір на основі знання, а скоріше випадковість», – підсумовує експерт.

У свою чергу, керівник Відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. Сковороди НАН України, президент УАР професор Анатолій Колодний додав, що прихильність до новітніх релігійних течій можна розглядати також як молодіжний феномен.

«Молодь шукає відповіді на запитання не про те, що буде колись, а як жити зараз – саме це традиційні Церкви, як правило, оминають», – зауважив Анатолій Колодний.

За словами науковця, традиційні Церкви побудовані на участі в обрядових практиках, православні Богослужіння пасивні, у той час як молодь шукає активної дії. До того ж традиційні Церкви часто не задовольняють потреби сучасних людей у спілкуванні, у допомозі, у чому мають перевагу нові релігійні течії.

За словами А. Колодного, вони працюють не стільки на вертикаль «людина – Бог», як на горизонталь «людина – людина», і «тут, на горизонталі, якість і виграють у традиційних Церков».

Професор Колодний серед іншого висловив думку про те, що державним діячам не варто свою особисту релігійну належність ставити на рівень держави, надаючи перевагу лише одній Церкві та публічно її підтримуючи.

Рятуй свою душу

«Рятуй душу свою», – так сказав ангел Лотові, жителеві розпусного міста Содом. Як покарання за жажливі гріхи, Бог призначив це місто на повне знищення. Про це читаємо в 19-му розділі першої Книги Біблії – Книги Буття. Місто було знищене «вогнем та сіркою». І сучасна археологія повністю підтвердила цей факт.

Колись велике і квітуче місто Содом відкинуло Бога і впало в повальний гріх мужолозтва. Жителі нехтували Божими попередженнями, і тому місто з передовою на той час культурою і цивілізацією очікувала жахлива відплата. І вона прийшла.

Знищення Содому і Гоморри – приклад того, що очікує безбожників: «... і міста Содом і Гоморру спопелив, засудивши на знищення, і дав приклада для майбутніх безбожників...» (2 Петр. 2:6); «Як Содом і Гоморра та міста коло них, що таким самим способом чинили перелюб та ходили за іншим тілом, понесли кару вічного вогню, і поставлені в приклад...» (Юда 1:7).

Спалення Содому і Гоморри – яскравий приклад того, як Господь карає за гріх. Це символ кінця світу. «Так само, як було за днів Лотових: їли, пили, купували, продавали, садили, будували; того ж дня, як Лот вийшов із Содому, огонь із сіркою з неба линув і всіх погубив. Так буде й того дня, як Син Людський з'явиться!» (Лк. 17:28-30).

Слова «Содом» і «Гоморра» стали загальними для позначення всякого роду беззаконня і мерзенності перед Богом. Але, виявляється, беззаконня Содому і Гоморри можна перевершити. «А як хто вас не прийме і ваших слів не послухає, то, виходячи з дому чи з міста того, обтрусіть порошок із ніг своїх. Поправді кажу вам: легше буде країні содомській й гоморській дня судного, аніж місту тому!» (Мт. 10:14-15); «А як місто яке вас не прийме, і не послухає вас, то, виходячи звідти, обтрусіть порошок, що в вас під ногами, на свідчення супроти них. Поправді кажу вам, легше буде Содому й Гоморрі дня судного, аніж місту тому!» (Мр. 6:11).

Іншими словами, покарання за відмову прийняти Блгу Звістку про спасіння через жертву Ісуса Христа буде набагато страшнішим за зруйнування Содому й Гоморри. Розплата за боговідступництво неминуча. Згадаймо хоча би Вавилон, Перське царство, імперію Олександра Македонського, Римську імперію. Зрештою, за прикладами далеко ходити не треба. Царська Росія теж впала не випадково. Ні духовенство, ні правителі, ні народ не бажали каятися і віривати шляхи, не бажали повернутися до Євангелія. Чаша гніву Божого переповнилась, і царської Росії не стало. Гітлерівська Німеччина поховала себе у вогні та попелі разом із нав'язаним вождем.

Цей закон відплати прямо стосується і України. Нехтування справедливостю, байдужість до Божих постанов, поширення гріха – це не минає безкарно. Бог дає час для покаяння, але коли народ не тільки не бажає наблизитися до Бога, а навпаки, починає переслідувати Його служи-

телів – розплата неминуча.

Світ сьогодні мало що не дійшов до стану Содому й Гоморри (у багатьох місцях мужолозтво вже узаконене). Занепад триває, і заплата наближається. Ось-ось Божий вирок розбещеному світові буде приведено до виконання.

Дяка Богу, Євангеліє спасіння ще звучить. На жаль, так мало людей сьогодні прислухаються до Божого голосу. Люди більше турбуються нині про свої нігті, ніж про душу. А Христос казав: «Яка користь людині, якщо придбає весь світ, а душу свою занапастить?».

Жодної.

Якщо я прикриваю своє тіло костюмом за 200 доларів, а на благодійні цілі або ж щоб допомогти нужденному, і півгвинні не знаходжу, то значить, моя душа в гріховному полоні. І їй необхідне звільнення.

Істинно віруючі люди знають, що катастрофа землі неминуча і що вона почнеться в недалекому майбутньому, як також неминуче підхоплення Церкви Ісуса Христа і те, що антихрист до часу засяде на всесвітньому престолі.

Св. Письмо навчає, що люди, котрі не бажать поділяти долю світу, повинні особисто прийняти у своє серце Ісуса Христа як свого Спасителя, довірити Йому своє життя, залишити «Содом» і стати громадянином Небесного Єрусалима.

Лот не мав іншої можливості спастись, окрім як втікати з Содому. Але сам він того зробити не міг. Бог послав ангелів, щоб ті вивели його з міста, що гинуло в вогні. У наш час цю благодатну місію виконує Святий Дух. Через читання Святого Письма, через проповідь Євангелія Бог закликає до покаяння, до відділення від гріховних справ світу, на котрому лежить печать осуду. Над світом давно завис «Дамоклів меч», і ті, хто відкидає дар спасіння, уникнути долі цього світу не зможуть.

Вірити в Бога лише розумом, теоретично, а серцем бути прив'язаним до світу, життя заповняти лише земними інтересами – вкрай небезпечно. Рятуй душу свою! Нехай безбожники обурюються проповіддю Євангелія – Бог сильніший від них. Ми, християни, твердо знаємо: наше визволення близьке! Христос – наш порятунк, наше спасіння і наше майбутнє.

Олег КАРПЮК.

**Ви ще не знайомі
з саєнтологією?
Тоді ми йдемо до вас!**

СТОР. 3

**ВІД ГРІХА
ЗВІЛЬНИТЬ
ГОСПОДЬ**

СТОР. 5

**Маленькі
люди**

СТОР. 6

БАБУСЯ

СТОР. 7

Громадська рада при Міносвіті закликає батьків обирати для своїх дітей у школах предмети духовно-морального спрямування

Напередодні Дня знань у залі колегії Міністерства освіти і науки України відбулось позачергове засідання Громадської ради з питань співпраці з Церквами та релігійними організаціями.

Голова Громадської ради, народний депутат України Володимир Марущенко подав інформацію про виконання попередніх рішень. Він відзначив позитивні результати співпраці Міністерства і представників конфесій, які за останні майже два роки втілювались у конкретних рішеннях.

13 липня цього року Міносвіті затвердило та рекомендувало для використання у 1-4 та 7-11 класах шкіл програму предмета «Християнська етика». Досі цей предмет викладався у 5-6 класах факультативно (за заявами батьків учнів).

У серпні Міносвіті схвалило програму з духовно-морального виховання дітей дошкільного віку та надало їй відповідний гриф, що відтепер дозволяє широко використовувати цю програму в дитячих садках.

На засіданні Громадської ради було вирішено опублікувати програми у фахових виданнях та на веб-сайтах Міносвіті, обласних інститутів післядипломної освіти, Острозької академії та інших провідних вишів для кращого доступу до них методистів та вчителів. Наступним важливим завданням для Громадської ради в цій сфері є організація процесу підготовки відповідних підручників та залучення коштів благодійників для їх друку і поширення у школах.

«Суспільство, і насамперед батьки, ще не достатньо усвідомлюють важливість предметів духовно-морального спрямування для виховання підростаючого покоління. Конче необхідно ще на початку життєвого шляху сформувати в дітей ціннісні орієнтири та прищепити високу мораль. Без цього Україна не виживе», — підкреслив у своєму виступі декан Острозької академії Василь Жуковський.

У зв'язку з тим, що «Християнська етика» та інші предмети духовно-морального спрямування викладаються

у школах на добровільній факультативній основі, Громадська рада закликала батьків проявляти активність та оформлювати відповідні заяви для того, щоб замість світської «Етики» їх діти могли відвідувати факультатив духовно-морального спрямування.

Цього року на базі Національного університету «Острозька академія» вперше на всеукраїнському рівні була проведена учнівська олімпіада «Юні знавці Біблії» та творчий конкурс «Вчитель року предметів духовно-морального спрямування».

На завершення члени Громадської ради обговорили доцільність та перспективи надання богослов'ю (теології) статусу окремого напрямку, за яким буде здійснюватись підготовка бакалаврів у вищих навчальних закладах. Нагадаємо, що у травні Вища атестаційна комісія України внесла богослов'я до переліку спеціальностей, за якими проводиться захист дисертацій на здобуття наукових ступенів кандидата та доктора наук.

www.irs.in.ua

ОЗНАКИ ЧАСУ

Трьох американських християн — працівників гуманітарних організацій вбито в Пакистані

Трьох добровольців гуманітарної організації, яка надавала допомогу жителям пакистанської долини Сват після повені, наприкінці серпня вбили ісламські фундаменталісти, повідомило агентство Fides.

Усі троє — американські християни. Назву гуманітарної організації агентство не повідомляє з метою безпеки. Однак, згідно з деякими джерелами, уряд Пакистану дещо

пізніше повідомить деталі того, що сталося. Побойуючись, що звиряче вбивство трьох добровольців створить паніку і гуманітарні організації, які надають допомогу в регіоні, покинуть його, поки що деталі інциденту зберігаються в суворій таємниці.

За даними Fides, нині жителям країни допомагають близько 1500 гуманітарних організацій, тоді як до повені їх було лише 200.

Місцеве джерело також розповіло Fides, що інші волонтери, поранені під час нападу, були доставлені у військові госпіталі, в яких вони позбавлені можливості контактувати із зовнішнім світом. Система військових госпіталів Пакистану відома своїми високими технологічними стандартами і професіоналізмом.

Портал-Кредо.

У школах Тель-Авіва вводять предмет «гей-культура»

На головній сторінці ізраїльської газети «Маарів» опублікована скандальна новина. Комісія тель-авівського муніципалітету прийняла рішення ввести до шкільної програми старшокласників новий курс — ознайомлення з «гей-культурою». Курс даватиме додаткові п'ять балів до загальної суми атестата зрілості.

Обов'язкові загальноосвітні предмети дають учневі 16 балів, а для отримання атестата потрібно набрати щонайменше

21 бал. Фізика, хімія, біологія не належать до обов'язкових предметів, але можуть дати додаткові п'ять балів. З січня 2011 року до переліку цих предметів у всіх школах Тель-Авіва додається курс про «гей-культуру».

Курс, за словами ініціаторів його запровадження, надаватиме школярам знання про життя, труднощі і «культуру» геїв, закликати до боротьби зі стереотипами і розвиватиме лояльне ставлення до різних сексуальних меншин.

Християнство — найбільш переслідувана у світі релігія

«Християни — це релігійна група, найбільш піддана переслідуванню», — заявив голова робочої групи свободи

Щонайменше 200 мільйонів християн у всьому світі не можуть відкрито сповідувати свою віру, багато страждають в

віросповідання Німецького Євангельського Альянсу і керівник християнських досліджень Пауль Мурдох.

«Від 78 до 85 відсотків всіх порушень свободи віросповідання стаються саме з християнами», — повідомив він на конференції в Бад-Бланкенбургі (Тюрінгія).

ув'язненні, терплять дискримінацію, піддаються систематичним переслідуванням.

У більш ніж 60 країнах немає права на свободу віросповідання. Згідно з твердженням П. Мурдوخ, християн переслідують під різними приводами. Це можуть бути релігійний екстремізм, націоналізм або тоталітарна система державного ладу. Але головна причина — віра в Господа Ісуса Христа.

До країн із найбільшим рівнем переслідувань і гонінь на християн належать Саудівська Аравія, Афганістан і Північна Корея.

шкоди становить 250 доларів США. Місцеві адвокати відмовляються від справи, непрямо показуючи, що справа сфабрикована і що істинні мотиви її — християнське віросповідання.

Нікому з рідних бачитися з пастором не дозволяють. Крім того, і досі не викликано нікого з членів церкви для подачі показань.

Варто зазначити, що до цього моменту пастору і його сім'ї неодноразово погрожували представники місцевої влади, заявляючи, що виселять їх з їхньої квартири.

НХС.

У Туркменії заарештували пастора християнської церкви

27 серпня в м. Мари в Туркменії заарештовано пастора християнської церкви «Світло для світу» Ільмурада Нурлиєва. Його звинувачують у шахрайстві. За словами близького до пастора джерела, звинувачення сфабриковане на основі лжесвідчень людей, абсолютно не пов'язаних з церквою, які

заявили, що пастор вимагав десятину. Насправді пожертви і десятини в церкві строго обліковуються, а люди, які написали заяви, до церкви не мають ніякого відношення за винятком того, що двічі їх бачили на зібранні.

За «шахрайство» пастору загрожує 15 років тюрми. Сума начебто заподіяної

У кожному товаристві є свої «закриті» теми — те, про що інші люди можуть говорити вільно, але що з різних причин вважається непристойним в цьому товаристві. Це твердження однаковою мірою справедливе і щодо церкви. Ми не першими приходимо до усвідомлення того, що офіційні промови, які звучать із-за церковної кафедри, з різних причин не зачіпають багато важливих сторін нашого життя.

Але ж серед питань, яких ретельно уникають наші проповідники, є цілий ряд таких, що мають для нас дуже важливе, якщо не вирішальне значення.

Де ви, воїни Христові?

Одне з них — політика, а точніше, державна політика щодо суспільної моралі. У кращому випадку, проповідуючи і говорячи про політику, християни цитують 13-й розділ Послання до римлян чи вірш: «Віддайте кесарю кесарево». Ми звикли, що більше про це в нас не прийнято говорити, і вважаємо це цілком природним. Але це питання заслуговує нашої пильнішої уваги.

Який наш вплив на життя держави і її політику? При згадці про це в багатьох християн виникає подив, викликаний алергією на проголошений Ледяевим «Світовий порядок». Так, деякі полум'яні сентенції Олексія можуть справді збентежити, але особисто мене бентежать «благочестиві зітхання» за часами гоніння, коли «Церква була чистішою і не спала». Чуючи це, так і хочеться вигукнути: «А хто ж вам заважає нині бути воїном Христовим?».

Наші батьки, пройшовши вогонь гоніння, перемогли диявола. І їх перемога принесла нам довгоочікувану свободу. Але битву ще не закінчено. Сатана ще не скинутий. Просто ми протистоїмо йому на якісно вищому рівні людських потреб. Програємо — і будемо змушені воювати там, внизу, на рівні фізіологічного виживання.

Але ми повинні перемогти! Це наше покликання! І тому не можна втрачати ні хвилини! А що ми зробили особисто для цієї перемоги? Сьогодні, коли сатана намагається перетворити землю на один гігантський розбещений Содом, що ми зробили, щоб не допустити цього? Невже нас нічого не навчив приклад інших країн? Легалізація одностатевих шлюбів, вінчання геїв у церкві, викладання цієї гидоти в початкових класах! А спільні туалети для хлопчиків і дівчат

в деяких американських школах?

Важко, майже неможливо боротися, коли час упущено! І диявол це чудово знає. Недавно в Канаді велика християнська добродійна організація пережила вельми показову історію. Адміністрація, виявивши серед своїх працівників лесбіянку, звільнила цю жінку, що було передбачено їх трудовим договором. Але згодом змушена була безпомічно схилитися перед рішенням суду, який не тільки зобов'язав відновити на роботі цю заблуду, а й викреслити з трудового договору організації заборону брати на роботу осіб з нетрадиційною орієнтацією. Більше того, всі працівники в примусовому порядку повинні були пройти спеціальні курси для гомофобів. Невже ми чекаємо, аби таке трапилось з нами?

Гріх гомосексуалізму подібний до ракової пухлини. Він ніколи не зупиниться сам собою, а вражатиме все нові й нові ланки суспільства. Він розповзається і наступає. Він жадібно тягнеться до молодої парослі. Він прагне жерти наше майбутнє і готує для сатани криваві живня.

Прибалтика, вступивши в Євросоюз, уже впритул зіткнулася з цією проблемою. Легалізація одностатевих шлюбів та інші привілеї так звані «сексмен-шінам» — одна з умов Європейського співтовариства. Україна, яка так наполегливо стукає в його двері, не уникне цього тиску. Не секрет, що такого роду законопроекти вже давно припадають пилом на полицях профільних комітетів Верховної Ради.

Підведіться, воїни Христові! Спішіть стати під знамена правди! Гаятися більше не можна!

Віталій ВІНОГРАДОВ.

м. Київ.

Протидіймо злу «ВСІ РАЗОМ!»

В Україні триває підготовка до проведення соціального фестивалю «Всі разом!», ціль якого — об'єднати спільні зусилля для реалізації суспільно-корисних програм щодо оздоровлення українського суспільства. Учасників фестивалю об'єднає платформа з п'яти блоків: Безпечне суспільство, Повноцінна сім'я, Релігійна свобода, Місце здоров'я, Доброчинність.

Всеукраїнська громадська організація «Любов проти гомосексуалізму» в рамках фестивалю проведе щорічний марш, а також мітинг.

Серед питань, які плануються порушувати на цих заходах, — захист християнської моделі сім'ї, основних прав і свобод на віросповідання; протидія антисімейним технологіям, у тому числі толерантності до сексуальних збочень, ювенальній юстиції, гендерній політиці, «сексуальний просвіт» у школах; заборона пропаганди гомосексуалізму.

Орієнтовний маршрут: Верховна Рада — Кабінет Міністрів — мерія.

Орієнтовний час — з 16.00 до 18.00 (після денного блоку заходів, але перед концертом). Співачі мітингу — фахівці, керівники церков, народні депутати.

За попередніми оцінками, на мітингу очікується від 10 000 осіб.

Приєднуйтеся!

Темний ліс саєнтології

Слово «саєнтологія» означає буквально «знання про те, як знати». «Через саєнтологічні вправи людина сама може знайти істину для себе», — пояснюється в одному саєнтологічному словнику. Саєнтологію її адепти називають прикладним духовним вченням, теорією і практикою керівництва духом в його ставленні до себе, світу і життя.

На практиці саєнтологія — дика суміш науки і різних окультизмів вірувань. На вступних заняттях «зеленим» пояснюють, що саєнтологією може займатися представник будь-якої релігії і навіть християнин. Але незабаром новоначений приходить до «відкриття», що всі релігії, у тому числі християнство, були етапами розвитку людства перед появою саєнтології. За деякими відомостями, ті, що пройшли повністю курс саєнтології, отримують повідомлення про те, що засновник культу Рон Хаббард — бог. Є свідчення, що він під кінець життя назвав себе антихристом, який повернеться, щоб запобігти агресії інопланетян на землю.

Саєнтологи всіляко намагаються надати своєму вченню відтінок науковості, їх література насичена саморобними наукоподібними термінами, використовуються комп'ютерні методи, тести, графіки. Однак все зводиться до штудіювання догматів, викладених в книгах Рона Хаббарда — своєрідної суміші повідомлень з книг старого Фрейда, наукової фантастики, психології, чорної магії та окультизму.

Саєнтологічне вчення Хаббарда полягає в тому, що причиною всіх страждань людини є так звані інграми — хворобливі споми́ни, які часто появляються ще в зародку перед моментом народження, а можливо, і в минулому житті. Хаббард стверджував, що під керівництвом саєнтологічного терапевта (одитора) ці інграми можуть бути знову пережиті, а потім стерті з пам'яті. Головний саєнтолог вчив, що розум людини ділиться на аналітичний і реактивний. Аналітичний елемент — здоровий початок психіки, а реактивний — накопичувач інграм, які заважають нормальному життю, — стає причиною хвороб і життєвих негараздів.

Процес очищення реактивної пам'яті відбувається за допомогою одитинга — колективного чи індивідуального ритуалу. Метою діанетики (саєнтологічний метод) є виділення інграм. У результаті такого процесу очищення передбачається поява індивідуума з надлюдськими здібностями, позбавленого будь-яких фізичних і розумових розладів — так званий клір. Таким чином, інграми — основне поняття в саєнтології. По суті, це псевдонаукова версія стародавніх уявлень про карму.

Свою першу «святую» книгу «Діанетика. Сучасна наука про розум» Рон Хаббард написав у 1950 році. Це опис

● ВІДХИЛЯЄМО ЗАВІСУ

Ви ще не знайомі з саєнтологією? Тоді ми йдемо до вас!

Якщо щось недобре трапиться з автором цієї статті, прошу у всьому звинувачувати українських саєнтологів. Навряд чи можна знайти іншу організацію, яка з таким запалом судиться за кожного зручного випадку з неприємними їй персонами і організаціями. Навіть в «Кодексі честі саєнтолога» вказано: «Ніколи не бійтеся завдавати шкоди іншому зі справедливої причини». Коли в травні 1991 року вийшов черговий номер найтиражнішого американського тижневика «Time» з убивчою критикою культу «церкви», саєнтологи — послідовники Лафайєта Рона Хаббарда пред'явили автору статті і редакції позов. Його розмір традиційний для саєнтологів

— 416 мільйонів доларів. Журналістів, лікарів, адвокатів і навіть суддів, які осуджують саєнтологію, залучають у судові процеси, переслідують приватні слідчі, піддають неправдивим звинуваченням, а то й б'ють, їм часто загрожує навіть смерть.

«Скалічені долі. Втрачені маєтки. Злочини федерального масштабу. Саєнтологія видає себе за релігію, а насправді це безсовісна світова спекуляція, що домагається суспільного визнання», — писалося в основній статті номера «Time». Судова тяганина між саєнтологами і видавцями тривала близько 10 років. Але 2001 року журналові все-таки вдалося здобути перемогу.

кількох процедур для досягнення стану кліра. Слово «діанетика» означає «за допомогою розуму». «Діанетика — це метод управління життєвою енергією, щоб підвищити ефективність організму і духовної діяльності людини», — ось так лаконічно пояснює свої терміни саєнтологічний словник.

На думку спеціалістів, «Діанетика» — це конгломерат насмиканих з науково-популярної літератури ідей сучасної хаббард-психології, вчення необуддизму, неоіндуїзму та окультизму. Не випадково послідовники всесвітньо відомого сатаніста ХХ століття Алістера Кроулі неодноразово звинувачували Хаббарда в плагіаті. Не менш яскравим свідченням сатаністського коріння саєнтології є символіка цієї організації — перекреслений хрест, тринадцятилистник. Ці символи придумав свого часу Кроулі.

Свій новий продукт — саєнтологію Хаббард запустив через два роки після написання «Діанетики». Якщо вчення про діанетику було орієнтовано, головним чином, на тіло і розум, то в новій книзі «Саєнтологія: історія людини» Хаббард спробував перейти в розряд духовного. Тепер він заявив, що в людських тілах живуть так звані тетани — безсмертні духи, прибульці з глибини віків. Якщо діанетика була орієнтована на тіло людини, то в центрі уваги саєнтології

опинився дух. Таким чином, Хаббард ввів саєнтологію в розряд культу.

Головне завдання саєнтології — досягнути стану «діючого тетана», котрий раніше перебував в пригніченому стані. За Хаббардом, існує 48 рівнів «діючого тетана» — ОТ (від англ. «operating thetan»). Вивільнення «діючого тетана», на переконання саєнтологів, приводить людину до вищого рівня існування, де на неї не будуть впливати різні неприємності. Саєнтологія проголошує постулат, що, використовуючи саєнтологічну технологію, людина може стати богоподібною надістотою, необмеженою розмірами простору і часу. Це і є та свобода, до якої прагнуть саєнтологи.

Саєнтологічні походеньки автора

У серпні минулого року до рук автора потрапило запрошення в товариство саєнтології в Києві із привабливим гаслом: «Вас очікують пригоди». Словом, я помовився і пішов шукати «пригоди». Прийшов першим. Звичайна двокімнатна квартира, всюди хаос, прямо перед вхідними дверима стоїть комп'ютер. Мене завели у другу кімнату. Там — телевизор, відеоманітофон, різні графіки на стінах, стоси книг. Сів на старий диван, і якийсь Володимир почав мені розпо-

відати про діанетику, показав фільм.

Після 40-хвилинного кивання головою не витримала «душа поета». «А чому ви називаєтеся церквою, адже церква — це коли двоє чи троє збираються в ім'я Христа, а ви навіть не молитесь?», — кажу йому. Ще через кілька хвилин, зібравши всю свою мужність в кулак, проголошую: «Ви недовго будете тут існувати. Проголошую це в ім'я Ісуса Христа і молюся, щоб товариство саєнтології припинило своє існування в Києві». Спочатку не всі, зрозуміло, сприйняли мої слова. Тоді я повторив їх і додав, що християнство нічого спільного з саєнтологією не має. На цій «приятній» ноті ми розійшлися.

«Робіть гроші!»

Одна дівчина, мама якої займається саєнтологією, відверто призналася авторові, що з допомогою саєнтології мама елементарно заробляє на хліб насущний. Вступний тест — безплатно, кілька лекцій — безплатно, все інше — платно. За даними «Time», «проходження мостом» — духовне зростання саєнтолога від першого тесту до стану ОТ-8 обходиться до 400 тисяч доларів. На пострадянських просторах тарифи скромніші: в Росії звання «Одитор випускного класу» можна одержати доларів за 600. Між іншим, вартість саєнтологічних процедур можна і відпрацювати, залучаючи нових членів.

Дізнатись про розцінки в Україні автору так і не вдалося — ніхто не захотів йти на «змову зі слідством».

«Добивайтесь, щоб через нашу контору пройшло якомога більше тіл, — вмовляв в одному бюлетені Хаббард своїх працівників. — Робіть гроші! Робіть більше грошей! Змушуйте інших працювати так, щоб вони робили гроші! Не важливо, яким способом вам вдасться зтягнути їх». Власне кажучи, одна з причин, чому саєнтологи вирішили називати себе церквою, — бажання отримати безподатковий статус. Відповідно до саєнтологічної доктрини, навіть адепти, які стерли інграми, повинні досягати вищих ступенів, інакше вони піддаються великому ризику! За твердженнями психіатрів, процедура одитингу дозволяє контролювати свідомість пацієнтів, ви-кликаючи в них стан, близький до наркотичної ейфорії, який і примушує жертви повертатися, щоб знову його пережити.

Наприкінці 1998 року громаді саєнтології офіційно відмовили в реєстрації у Фінляндії. У багатьох країнах світу саєнтологів позбавили статусу релігійної організації. В Україні ж наприкінці березня головний київський саєнтолог Дмитро Цимбаліст заявив про намір зареєструвати «церкву» саєнтології. Побачимо, чи проявлять українські чиновники далекоглядність і здоровий глузд в цьому питанні. Окрім тисяч розорених і доведених до відчаю людей, на рахунок саєнтологів ряд гучних самогубств. За підрахунками провідних психіатрів, період реабілітації жертв саєнтології становив в середньому 12 з половиною років. А постійна спекуляція організації поняттям «церква» показує, до якого цинізму саєнтологи доходять, щоб поповнити свої ряди і заробити собі на «масло».

Наша довідка

Лафайєт Рон Хаббард (1911-1986) після війни брав активну участь в діяльності сатаністської організації, засновником якої був відомий сатаніст Алістер Кроулі. Саме в нього Хаббард запозичив масу ідей. З небагатого письменника-фантаста засновник саєнтології до кінця життя перетворився на мільйонера з маєткою в 640 мільйонів доларів. Суди багатьох країн визнали Хаббарда злочинцем, в ряді країн він був оголошений персоною нон-грата. У 1978 р. у Франції Хаббард був засуджений до тюремного ув'язнення і грошового штрафу за спекуляцію, але unikнув покарання, утікши з країни. У 1985 р. внутрішня служба розслідувань США встановила факти фінансової спекуляції Хаббарда. Від кримінальної кари його «позбавила» смерть в 1986 році.

Нині саєнтологів очолює Давид Міскевідж, штаб-квартира — в Лос-Анджелесі (США), основна європейська база — в Копенгагені. Дочірні структури — «Наркокон», «Крімінон», Гуманітарний центр Хаббарда.

Руслан КУХАРЧУК.

АБОРТ — це вбивство людей

Близько 10 тисяч осіб об'єдналися на першій такого роду веб-акції, мета якої — протистояти абортам, цьому узаконеному вбивству людей.

Це була 10-годинна веб-конференція, проведена в США з ініціативи місії «40 днів за життя» як перша стадія руху за припинення абортів.

У конференції взяли активну участь представники груп «За

життя» і просто небайдужі люди. Девід Берейт, національний директор руху «40 днів за життя», сказав: «Ми — об'єднаний рух, який робить все, що тільки можна, щоб покінчити з абортами. Через аборти в нашій країні знищено 52 мільйони життів, абортна індустрія завдає нищівних ударів з усіх боків, і люди почали усвідомлювати, що вже досить, це повинно припинитись».

Др. Тоні Левантіно з 1980 року працював акушером-гінекологом у приватній клініці, в якій робили аборти в першому і другому триместрах вагітності. Розповідаючи про метод, який він і його колеги застосовували для абортів на пізній стадії, він присвятив слухачів у деталі цієї страшної процедури.

Особисто він зробив 1200 абортів. Активістом руху «За життя» Левантіно став після того, як його прийомна дочка загинула в автокатастрофі у 1984 році.

«Уперше я не думав про те, який я великий

лікар, про те, що ця жінка має право вибору, і навіть про те, що я заробив 600 доларів за 15 хвилин. Усе, що я міг бачити, — це чийось дитей. Я дивився на цю купу липкої маси, що лежала на столі, і міг тільки думати: «Боже мій, це ж були чийсь син чи донька».

На веб-конференції дуже емоційно промовляла Джіанна Джессен, яка вижила при аборті. Її мати на сьомому місяці вагітності звернулася в центр планування, щоб зробити солевий аборт.

«Люди не розуміють, що абортівна індустрія зав'язана на грошах, — підкреслила жінка. — Чим

більший термін, тим більше коштує аборт. І аборти на пізній стадії робляться постійно».

Джессен дивним чином вижила при аборті. Вона народилася з паралічем, і лікарі казали, що вона буде, як рослина.

Однак Бог поставив їй Свій діагноз. Жінка впевнено заявила: «Я можу робити все завдяки Христу, Який змінив мене. Лікар може казати, що я не буду рухатися, але Бог говорить зовсім інше. Я лише хочу знати, що Бог, дивлячись на мене,

усміхається», — сказала вона, підкреслюючи, що Бог наповнив її життя і спас її душу.

Інший промовець нагадав слухачам, що коли забрати всі теорії і риторику, то спасіння ненароджених перестане бути просто політичним чи релігійним питанням. Це питання прав людини. І його можна розглянути, сформулювавши по-іншому: «Чи маємо ми право вбивати ненароджених?».

Скотт Клусендорф із Life Training Institute, автор книги «Аргументації за життя», стверджує — все зводиться до питання: «Що таке ненароджений?».

«Наприклад, чи міг хтось із ваших знайомих запропонувати вам вбити дворічну дитину у разі, якщо її батьки можуть приймати власні рішення? — запитав він. — Вони ставлять питання про допустимість абортів лише тому, що не вважають ненародженого людиною».

Інструктуючи учасників руху, як захищати ненароджених людей, Клусендорф запропонував кілька простих аргументів. «Учасники руху «За життя» можуть навести наукові аргументи щодо того, що ненароджені — це насправді живі і повноцінні людські істоти, а не просто набір людських клітин. Вони цілком люди, — підкреслив він. — З філософської точки зору немає жодної різниці між ембріоном, яким ви колись були, і тією дорослою людиною, якою ви стали сьогодні».

До веб-конференції приєдналися понад 30 організацій.

CNL-NEWS.

Азали – громадянин Ісламської Республіки Пакистан. Він був гарячим послідовником Магомета до тих пір, поки не почав суперечку з деякими християнськими студентами.

Я народився в мусульманській сім'ї. Коли мені минуло сім років, батьки змусили мене вивчити Коран напам'ять, і я це зробив. У мене було багато друзів серед християн в школі при монастирі, де я навчався. Я не раз дивувався, що, крім Корану, може бути ще якесь релігійне вчення, і коли спілкувався з християнами, завжди насміхався з них і їхньої релігії.

Я багато сперечався з ними щодо точності і непогрішності Корану, щодо Аллаха і Біблії як Святого Писання. І завжди наполягав на тому, що всі вони мають прийняти іслам. Мій шкільний учитель, який був християнином, говорив мені цього не робити, але я не

Істина не згорить

«І казав Він до них: Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангеліє проповідуйте!» (Мр. 16:15).

слухав його. Якось він сказав: «Бог може вибрати й тебе, як колись Він вибрав апостола Павла». Я запитав: «А хто це такий – апостол Павло? Я знаю лише Магомета».

Одного дня під час чергової гарячої дискусії з християнами я запропонував провести експеримент – спробувати спалити обидві священні книги – Біблію і Коран. Вони повинні були палити Коран, а я – Біблію. Книга, яка згорить, – неправдива, а та, яка не згорить, – істинно Божою книгою. Християни, на мій превеликий жаль, відмовилися це робити – вони дуже налякалися. Адже вчинити таке в ісламській країні було великим святотатством і могло мати жорстокі наслідки. Тоді я їм сказав, що зроблю все сам.

Спочатку вкинув у вогонь Коран, і він дуже швидко згорів на наших очах. Тоді я спробував зробити те саме з Біблією. Але Біблія сильно вдарила мене в груди, і я впав на землю. З мого тіла немов виходив дим, і мені здавалось, що я сам згораю, але від духовного вогню.

Потім я побачив камінь, відсунутий від могили. Побачив Марію Магдалину, яка розмовляла з садівником і запитувала його, хто забрав тіло її Господа. Але виявилось, що цим садівником був Сам Ісус Христос. Я пережив якусь надзвичайну силу, хоча перебував у великому сум'ятті. Про все розповів батькам. Але вони

мені не повірили. Вони подумали, що християнам таки вдалось переконати мене прийняти їхню релігію. Вони й досі мені не вірять і вигнали мене з дому.

Я пішов до християнської церкви, розповів пастору про все, що зі мною трапилось, і запитав, чи справді в Біблії написано про Марію Магдалину. Коли пересвідчився, що все, що я бачив, – правда, то особисто прийняв Ісуса Христа як свого Спасителя і Господа.

Моя сім'я відмовилася прийняти мене, але я не впав у розпач, а вирішив повністю довіритися Ісусові. Згодом закінчив біблійні курси і став місіонером.

З тих пір минуло майже 20 років. Я проповіду Євангеліє і бачу, як багато людей приходять до Господа і приймають Його своїм Спасителем. Завдяки Богові я маю гарну дружину, у мене чудова християнська сім'я. Ми з дружиною Халідою активно працюємо для Господа і дякуємо Йому за можливість розповідати про чудеса, які Бог звершує в нашому житті.

Це нелегко робити в мусульманській країні, ми часто стикаємося з труднощами і, як апостол Павло, переживаємо страждання на славу Господа, котрий Сам найбільше постраждав під час Свого земного життя, яке завершилось хресною смертю.

Ми дякуємо Богу-Отцю за те, що Він послав на землю Свого Сина і дає нам вічне життя через Нього.

кімнаті. Це збуджувало в мене жагу до влади, і я прагнув її все більше і більше. І все більше часу проводив у роздумах над Кораном.

Якось вночі я розмірковував над віршами, які дуже часто повторюються в Корані, але не мають значення (їх це

ся вірою в Аллаха з іншими людьми. Аледесь в глибині розуму я усвідомлював, що щось не так, хоча антропи не сумнівався в ісламі, Аллаху чи це в чомусь. Я був переконаним віруючим, але не знав, що відбувається, і це приводило мене в сум'яття. Тому я спробував

ДО РЕЧІ

Щорічно в Німеччині гине п'ять мусульман, які прийняли християнство

За даними соціологічного опитування, щороку в Німеччині гине п'ять колишніх мусульман, які навернулися в християнство. Про це повідомило агентство EAI з посиланням на місцеву програму німецького телебачення ARD «Raport Mainz».

«У нас немає явних свідчень того, що причиною їх смерті є навернення в християнство, – говорить керівник дослідження Макс Клінберг. – Однак достеменно відомо, що всі загиблі незадовго до смерті розповідали своїм рідним, що стали християнами».

Редакція «Raport Mainz» звернулася до мусульманських організацій Німеччини з запитанням, чи приймають вони можливість зміни релігії з боку людей, які сповідують іслам. З семи найбільших мусульманських організацій країни лише одна – Центральна рада мусульман в Німеччині відповіла, що поважає рішення індивідуума про перехід в іншу релігію.

Як відомо, згідно з законами шаріату, за відступництво від ісламу загрожує смертна кара.

Портал-Credo.ru.

В Афганістані таліби розстріляли працівників гуманітарної місії

В Афганістані вбито десятих лікарів-офтальмологів – шістьох американців, німця, британця і двох афганців. Ще двом афганцям, які також належали до групи, вдалося врятуватися. Таліби заявили, що їх жертви були «християнськими місіонерами».

Офіційний представник талібів заявив, начебто в медиків були виявлені примірки Біблії на дарі – однієї із найбільш поширених в Афганістані мов. Разом з тим виконавчий директор гуманітарної організації, до якої належали загиблі, Дірк Франц повідомив, посилаючись на слова поліцейських, що справжнім мотивом нападу на лікарів було, найімовірніше, пограбування. Він зазначив, що в медиків не було з собою ні зброї, ні охорони.

HXM.

СВІДЧЕННЯ

Родом я з мусульманської шіїтської сім'ї, народився в південній частині Ірану, у місті Абадані. Мій дід був одним з мусульманських керівників. У нього було 19 дітей і 84 внуки, з яких він повинен був вибрати того, хто понесе духовний спадок наступним поколінням. Він вибрав мене.

У моєму житті не раз траплялись випадки, коли мене мали вбити, не раз я міг загинути. Але кожного разу, коли насувалася небезпека, я бачив образ якоїсь особливої людини і розповідав про це іншим. Мій дід вважав це особливим знаком, підтвердженням того, що духовні лідери ісламу охороняють мене. Він почав приділяти мені особливу увагу, настановляв у всіх духовних питаннях.

Я приєднався до організації «Хезболла» («Партія Аллаха») і перебував у її армії близько трьох років. У той час я посилено вивчав Коран. Дід посіяв в моєму серці переконання, що я повинен ділитися ісламською вірою з іншими людьми, у тому числі і з християнами, які, як ми вважали, потрапили в оману, збилися з істинного шляху. А ще я мав стати духовним лідером не тільки своєї сім'ї.

Я поїхав в Малайзію, де невдовзі був заарештований за зберігання 30 фальшивих паспортів і відправлений до в'язниці. Там я почав навчати ісламу тих, хто був зі мною в камері, розповідав їм, що вони повинні робити і в чому полегшують їхні обов'язки стосовно Аллаха. І по п'ять разів на день я молився. Я робив це цілком свідомо, бо прагнув якомога більше часу проводити з тим, в кого щиро вірив. А наприкінці дня я проголошував ще й додаткову молитву. Я виробляв звичку перечитувати Коран від початку до кінця за 10 днів. І, як мені здавалось, в ісламі я черпав духовну силу. Мене часто навідували різні думи, джини, спілкування з якими мусульманам не забороняється.

Таким чином я зміг ввійти у світ духів. Я отримував силу від них і міг молитися за інших людей, особливо якщо їх хтось ображав, робив їм щось погане чи завдавав болю. І після таких молитов кривдник відразу ж починав страждати, з ним ставалися різного роду нещастя. Я міг, заплучивши очі, розповісти про те, що робить людина і що відбувається в іншій

називають таємницею Корану). І коли я розмірковував, у кімнаті з'явився дух, набагато сильніший за тих, з якими я міг би справитися. Мене охопив великий страх. Я пробував вигнати його іменем Аллаха, робив все, що робив у таких випадках раніше. Але нічого не допомагало. Я впав у повний відчай, дух душив мене, і я відчував, що помираю. І тоді я просто викрикнув у небо: «Боже, допоможи мені!». І раптом чітко почув, як хтось сказав: «Приклич Ім'я Ісуса».

У той момент я був подібний до того, хто тоне. А коли ти топиться, а тобі кидають рятувну мотузку, ти не задаєшся питанням, якого кольору та мотузка. Ти просто хапаєшся за неї. Те саме зробив і я. І сказав: «Ісусе, якщо Ти реальний, яви Себе мені!».

Сьогодні, згадуючи минуле, я не розумію, чому сказав саме так. Чому б мені було не сказати просто: «Ісусе! Допоможи мені!». Але я промовив те, що промовив. І ще до того, як я проговорив речення до кінця, відразу ж все припинилося. Але це не було початком мого навернення – це стало початком мого сум'яття. Для чого було Ісусові допомагати мусульманину? І я продовжував робити все, що залежало від мене, щоб бути добрим мусульманином. Я навіть присвятив себе Аллахові, готуючись стати мучеником заради нього.

Влада Ірану схвалювала тих, хто готовий був принести себе в жертву, виправдовуючи це цитатами з Корану. Я раніше не раз брав участь в страдах через повстання. Тобто робив все, що мені здавалось, я повинен був робити, щоб боротися проти «невірних» і ділити-

просто забути про це. Але весь час повертався до питання: чому Ісусові треба було допомагати мусульманину?

Це питання знову і знову спливало в моєму розумі. Я щиро вірив в Магомета як останнього пророка. Я сповідував досконалу релігію. Тоді навіть було Ісусові приходити і допомагати мені?

Так продовжувалося два тижні. Врешті-решт я вирішив, що буду ще більше молитися і постити, щоб Сам Бог вказав мені правильний шлях. Я згадував тексти з Корану, в яких говорилося, що шляхи Аллаха численні і по якому б схилю гори ти не йшов, усі приведуть тебе до єдиного результату.

Але потім я подумав: можливо, у Бога є якийсь певний визначений шлях чи план особисто для мене, і Він хоче, щоб я йшов саме цим шляхом. Від усього серця я благав: «Господи, що Ти хочеш, щоб я зробив, і яким шляхом я повинен йти?».

Упродовж двох тижнів я не сховався з місця і молився весь час, котрий не спав. Постився, молився і на цьому ж місці засинав. Прокладав і знову молився. І все запитував: «Яким же шляхом Ти хочеш, щоб я йшов?». Так минуло ще

два тижні, і я не отримав жодної відповіді. Розчарований, я подумав: треба забути це все. У мене немає найменшої можливості отримати відповідь на моє питання. Я вже навіть не знаю, чи взагалі існує той Бог. Невже все моє життя пройшло марно? Адже все своє

життя я лише те й робив, що догоджав Аллахові, і все моє життя завжди було сповнене страхом зробити щось не те. А тепер Він приводить мене в сум'яття. Якщо Аллах великий і бачить всі серця, то Він повинен знати і моє серце і те, що я люблю його. Яка різниця, яким іменем я його називаю, адже Він Бог? Два тижні я молився до Нього, але чому нічого не сталося?

І я вирішив йти своїм власним шляхом. Робити те, що подобається мені. І в той момент сила Божої наповнила камеру.

В ісламі найтяжчий гріх, за котрий нема прощення, – це сумнів в Бозі. Сумнів у Його вченні, у Його пророках. Я звершив цей гріх. І опинився віч-на-віч з Його святістю. Святість Божої присутності наклала на мене тяжкість гріха. Я не сумнівався, що оскільки Він праведний, то повинен знищити мене, стерти з лиця землі. Тому що я переповнений гріхом. І я гірко заплакав, бо не хотів помирати. Але в мене не було шансу. Він був таким Святим, а я – таким грішним...

Я спробував заховатися в куточку своєї камери, затулив голову руками і закричав: «Господи, прости мені! Господи, прости мені! Господи, прости мені!». І коли я так благав про прощення, то відчув дотик чийось руки до свого плеча і почув голос: «Я тобі прощаю!». І в той же момент я фізично відчув прощення. І ніяк не міг цього зрозуміти. Адже ми не знаємо, прощені ми чи ні, аж до самого дня Великого Суду. Саме тому в Корані немає жодного вірша, який би говорив, що Магомет зараз на небі. Він повинен ожити, як і всі інші люди, у день воскресіння, коли всі будуть суджені.

Що це за Бог, що говорить: «Я прощаю тобі». І я запитав: «Хто Ти?». Він відповів: «Я дорога, правда і життя!». Як тільки я почув ці слова, то зрозумів,

що вони мають якусь величезне значення, але яке? Я все ще не знав, що це за Бог. І знову запитав: «Як тебе звуть?». – «Ісус Христос, Живий Бог», – відповів Він. Мені здалося, що всі мої кості розм'якли. Я впав лицем до землі і знову почав плакати. Я ридав і ридав у Божій присутності...

З тих пір минуло 18 років, і я ніколи не забуду Його любов, Його милосердя. Не забуду те, що Він зробив для мене в той день. «Я прощаю тобі» – і я відчув себе прощеним. Я стояв на колінах і ридав, тому що багато років прагнув догодити Богові, але догодити Йому неможливо нічим. Нічим з того, що я робив. Я молився до Бога, якого не знав. І почувався обманути. Мені говорили: «Убивай в ім'я Аллаха!». А цей Бог говорить: «Люби в ім'я Моє, прощай в ім'я Моє!».

Бог є любов, Бог є прощення. Я проплакав ще дві години, залишаючись біля Його ніг. А потім Він сказав: «Поглянь сюди», і, мов на екрані, я побачив людей різного віку, різних рас і національностей і міг назвати кожен гріх, який вони вчинили. Господи! Я живу серед усіх цих людей, і всі вони грішники. Тоді Він сказав: «Афшине, як гадаєш, прости ти собі було легко?». «О так» – відповів я. А Він продовжив: «Так само легко Я можу прости і їм. Але хто їм скаже про це?». – «Я скажу. Пошли мене, Господи».

Ось так я став християнином. Після цього я молився і просив Господа послати мені Біблію. І якийсь чоловік підійшов до огорожі тюрми, подав мені якусь книжку і сказав: «Це те, про що ти просив». Звісно, це була Біблія. Лише вчора ввечері я молився, а сьогодні вранці Бог мені її дав. Це так чудово. Бог справді Всемогутній!

Я розповідаю свою історію для того, щоб люди дізнались про Всемогутнього Бога. Я хочу, щоб люди зрозуміли: це історія Всемогутнього Бога, Котрому підвладне все, Котрий шукає кожного, хто шукає Його. Він любить всіх людей і може зробити все Своєю силою і могутністю. І я впевнений, більше того, я гарантую, що цей Всемогутній Бог, Котрий повністю змінив моє життя, простив усе, що я здійснив, і дав мені впевненість, що я буду з Ним в Його Царстві, може дати й вам таку саму впевненість, таке ж повне прощення і таку саму безмежну любов. Цей Бог – це Ісус Христос, Якому належить вся слава навіки віків. Амінь.

Афшине.

«Один Господь, одна віра, одне хрещення» (Еф. 4:5)

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

З початку III століття й аж до наших днів можна зустріти в християнських Церквах безліч різних визначень сутності хрещення. Тому звернімося до першоджерела і подивімося, що говорить про таїнство хрещення Святе Писання і звідки взялися пов'язані з цим омани.

Отож що таке хрещення? Слово «хрестити» — «бавтізо» у грецькому оригіналі означає «занурювати» або «ховати у воді».

Хрещення, за словами Святого Писання, — це символ поховання гріховного життя того, хто увірував. Той, хто охрестився, помер із Христом, умер для гріха й воскрес із Ним для «оновленого життя». Тому апостол Павло пише: «Чи ви не знаєте, що ми всі, хто хрестився у Христа Ісуса, у смерть Його хрестилися? Отож, ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в оновленні життя. Бо коли ми з'єдналися подобою смерті Його, то з'єднаємося і подобою воскресення» (Рим. 6:3-5).

Хрещення — прообраз омиття наших гріхів у жертвинній крові непорочного й чистого Агнця й відродження від Духа Святого: «І вас, що мертві були в гріхах та в необрізанні вашого тіла, Він оживив разом із Ним, простивши усі гріхи» (Кол. 2:13).

Хрещення — це наше публічне свідчення перед людьми й перед Богом про те, що в смерті Христа ми знайшли спасіння, тому що «Того образ, хрещення не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління, спасає тепер і нас воскресенням Ісуса Христа» (1 Петр. 3:21).

Актом хрещення, той, хто хреститься, заявляє, що він через віру вступив у тісне спілкування із Христом і одержав від Нього прощення гріхів: «Знаючи те, що стара наша людина розп'ята з Ним... Щоб нам не бути вже рабами гріха» (Рим. 6:6). Тому що ті, хто «у Христа хрестилися, у Христа зодягнулися», і «вже не я живу, але живе в мені Христос», тому що я «розп'ятий з Христом» (Гал. 2:19-20; 3:27). Той, хто хреститься, ніби говорить: я не покладаю ніякої надії на свою плоть, я їй не довіряю. Я навіть не допускаю думки про можливість виправлення своєї старої, гріховної натури, а тому віддаю її на смерть, переходжу на бік Христа й виступаю проти самого себе (Рим. 7: 18-19; 6:11-14; 8:1 і 8-9).

● ТРАДИЦІЇ У СВІТЛІ БОЖОГО СЛОВА

ХРЕЩЕННЯ

Чи спасає хрещення?

Хрещення нікого не спасає. Спасає Христос Своєю пречистою кров'ю (Об. 1:5; 1Ів. 1:7). Хрещення — це ніби підтвердження того, що дарунок спасіння ми вже прийняли, що Голгофська жертва й Дух Святий вже зробили справу спасіння в нашому серці: що ми вже маємо подароване нам життя в Христі й насолоджуємося ним.

Дуже важливо розуміти, що не хрещення приводить до спасіння і нового життя, а нове життя приводить до хрещення. Там, де Дух Святий не зробив ще зміни в житті, хрещення позбавлене всякої підстави. Попередньою умовою справжнього хрещення є свідомо віра в Христа, покаяння й навернення до Бога, тому що тільки той, «хто увірує й охреститься, буде спасений» (Мр. 16:16).

Зауважте: не хреститися, а потім вірувати, але спочатку вірувати, а потім уже хреститися. Такий порядок встановив Сам Бог, і як багато шкоди заподіяло християнству перекручування цієї Божої послідовності. (Зверніть також увагу, що в Біблії вжите активне дієслово — охреститися, а не охрестятися)

Господь дав людям ясне повеління, говорячи: «Ідіть, навчіть всі народи, хрестячи їх» (Мт. 28:19). Спочатку треба навчити, а потім уже хрестити. Так хрестив Іван Хреститель (Див. Мт. 3:6). Так, виконуючи всяку правду, хрестився Сам Господь (Див. Мр. 1:9). Так були хрещені Його учні (Ів. 3:22-26; 4:1). Так хрестити заповідав апостолам (Мт. 28:19). Так апостоли і звершали хрещення (Дії 2:38-41; 8:12; 36:38; 9:18-19; 10:47). Так хрестилися всі віруючі ранньохристиянської Церкви. Вони, почувши Слово Спасіння, калялися, приймали Христа в серце, а вже потім хрестилися (Дії 10:32-34; 45:17; 16:14-15; 18:8; 19:5-7).

Ще одна важлива деталь: для хрещення потрібно було «багато води», настільки багато, щоб той, хто охрещується, міг «зникнути під водою» (Ів. 3:23).

Хрещення — це особисте повеління Господа: проповідником Євангелія хрестити — «хрестячи їх» (Мт. 28:19), а тим, хто увірує в Євангеліє, — хреститися: «Нехай охреститься кожний з вас» (Дії 2:38; 9:18).

Звідки взявся звичай хрещення дітей

Ми, слов'яни, перейняли християнство після дев'яти віків його трансформування, тобто перетворення, в межах візантійської традиції. І перейнявши віру не з першоджерела, а, фактично, з других рук, ми прилучилися до всіх вікових нашарувань, перекручень і омани. У тому числі й до вчення про хрещення дітей. Цей історично перевірний факт позбавляє нас права користуватися улюбленою фразою деяких промовців про те, що «православ'я веде свій початок від апостолів...»

Про хрещення дітей у першоапостольській Церкві немає і найменшої згадки. Ми не зустрічаємо жодного випадку дітохрещення в жодній книзі Святого Писання. Досліджуючи церковну історію, ми виявимо, що першим, хто згадає про хрещення дітей, був єпископ Ліонський Іринеї (близько 200 року після Р. Х.). Але й тоді вчення про хрещення дітей ще не стало формою церковного догмату. І в IV столітті хрещення дорослих було звичайним церковним правилом. Лише в VI столітті, коли домінуючий вплив державної Церкви затвердив, хрещення дітей стало явищем поширеним, загальноприйнятим і навіть обов'язковим.

Для тих, хто любить поспиритися в питанні хрещення дітей на отців Церкви, не зайвим буде нагадати, що Іоанн Златоуст, котрий жив в IV столітті й народився від батьків-християн, був хрещений 20-літнім юнаком. Григорій Богослов, що жив в IV столітті, син християнина-проповідника, був хрещений тільки в віці 24 років. Василій Великий, що жив також в IV столітті і був народжений у християнській родині, прийняв хрещення, коли йому було вже 30 років. Августин Блаженний, мати якого Моніка була християнкою й навіть зачислена до лику святих, хрестився у віці близько 30. Кипріянос хрестився у 45 років. Багато інших

християнських подвижників і мучеників прийняли хрещення також у зрілих літах.

Дітохрещення виявилось вигідним для держави, на службу до якої Церква потрапила, втративши свою самостійність. Хрещення дітей постачало державі потрібний елемент в особі людей, охрещених у дитинстві, але несвідомих і пасивних,

готових на слухняність не тільки добру, але й злу, тому заохоченню такого новшества сприяли й відповідні урядові укази.

У кодексі Юстиніана сказано: «Батьки, які самі були охрещені, зобов'язуються під страхом тяжких покарань хрестити й своїх дітей». Закріпленню й узаконенню цієї ересі допомогли і знатні та впливові парадіяни, так звані «добродійники Церкви».

Імператор Лев Філософ повелів хрестити дітей до 10 днів після народження. Були й інші державні укази, спрямовані на закріплення цієї ересі.

Другою причиною відступу від чистоти євангельського вчення послужило те, що духовенство державної Церкви стало поповнюватися особами неапостольського покликання. З'явилися люди «церковної професії». Таким пастирям-професіоналам вигідно було множити кількість хрещених, притім без усякої проповіді Євангелія, навіть без катехизації й заклику.

Євангеліє з часом усе більше й більше відтіснялося помилковим людським вченням гностиків про магічну силу таїнств, язичницькими марновірствами, традиціями, постановами отців Церкви, всесвітніх соборів, що завжди скликалися під певним тиском світської влади.

Вікові омани приймалися беззастережно під виглядом істини кришталевий чистоти, що не потребували доказів, і всякий, хто мав сміливість засумніватися в дійсності догматів і вірності вчення, оголошувався еретиком і відступником.

Слово Боже про хрещення дітей

Діти не мають потреби в хрещенні. Христос говорить, що «такіх є Царство Боже» (Лк. 18:16) і обмежується благословенням їх. Ще Він говорить наступне: «По правді кажу вам: коли не навернетесь і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне! Отже, хто впокориться,

як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім... Стережіться, щоб ви не погордували ані одним із малих цих; кажу бо Я вам, що їхні Ангели повсякчасно бачать у небі обличчя Мого Отця, що на небі» (Мт. 18:3-4 і 10; Мр. 10:14-15). Спаситель неодноразово підкреслює, що коли ми, дорослі, не навернемося і не станемо як діти, «не зможемо ввійти в царство Боже» (Лк. 18:16-17).

Апостол Павло навчає, що дітей освячують батьки-християни (1 Кор. 7:14): «Чоловік бо невіруючий освячується в дружині, а дружина невіруюча освячується в чоловікові. А інакше нечисті були б ваші діти, тепер же святі» — і тому не мають потреби в таїнствах, поки вони ще діти. Хрещення в жодному разі не є «ново-заповітним обрізанням», інакше дітям і дорослим жіночої статі не треба було б хреститися взагалі, як не треба їм було обрізуватися в Старому Заповіті. Галатам, які визнавали старозаповітне обрізання, апостол Павло не говорить, що воно замінено в Новому Заповіті хрещенням (Гал. 5:6-11 і 6:15), але навпаки, рішуче розмежовує ці два поняття, відкриваючи справжнє значення того й іншого.

Для кожного, хто увірував в Ісуса Христа, хрещення є свідомим вступом у новий союз (Новий Заповіт) з Богом. Свідомо віра в Христа як особистого Спасителя веде грішника до відродження. Там, де відсутня така віра, не може бути народження згори, а значить, неприпустимо й говорити про хрещення. Бо воно виявиться лише лже-свідченням про спасіння, якого той, хто хреститься, від Бога не одержав.

Захисники хрещення дітей часто посилаються на випадок, коли після проповіді апостола Петра хрестився сотник Корнілії і «весь його дім», а там могли бути й діти. Але «могли бути» не означає «були» (адже могли й не бути), а якщо й були, то й тоді вислів «весь дім» стосується лише тих, хто міг «слухати і розуміти те, що говорив» Петро, тобто людей, здатних вірувати і аналізувати. Не можна на припущенні будувати біблійну доктрину! Коли ми кажемо «мобілізований весь дім» для роботи в полі, ми маємо на увазі, що беруть участь всі здатні до праці, і аж ніяк не малі діти. Повторимо: на припущенні не можна будувати доктрину.

Хрещення повинні приймати тільки ті, хто увірував, незалежно від статі й віку. А чи здатні вірувати діти-немовлята?

Хрещення — це єдині двері для грішника, котрий кається, до спільнотності з видимою Церквою Христовою: «Отож ті, хто прийняв його слово, охрестилися. І пристало до них того дня душ тисяч зо три!» (Дії 2:41). Приєднатися до Церкви таким способом неможливо. «Тож ідіть і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякчасно аж до кінця віку! Амінь» (Мт. 28:19-20).

Віктор Мельник:

Я народився і проживаю в місті Бориславі. З дитячих років чув про Бога, про Його милість і жертву за нас, але віри в Слово Боже в мене не було. З юнацьких років я почав вживати алкоголь, курих, лихословив. Спочатку пив для настрою, потім просто щоб заповнити час або вирішити якусь проблему. Згодом без алкоголю обійтися вже не міг.

Багато разів я намагався перестати пити, лікуючись у відповідних закладах, п'ять разів пройшов курс лікування в лікарні на Кульпарківській у Львові, пізніше — на вулиці Топольній, бо мати почула, що

там є один лікар, який лікує від алкогольної залежності, але все намарно, лише гроші витрачав. Стара дружба з гріхом знаходила мене, і я знову опинявся в залежності.

Врешті-решт мій організм не витримав, я попавши горілкою шлунок і в мене тріснула виразка. Усе тіло набрякло і почовтіло, почалася біла гарячка. Лікарі сказали, що я помру. Але мама вірила,

що я буду жити, вона не втрачала надію, молилася до Бога, і Господь явив Свою милість до мене.

Неподалік від нашого дому розміщена церква «Воскресіння», куди я не раз заходив просто послухати Слово чи помолитися. Дізнавшись про мій важкий стан, брати з церкви прийшли, щоб підтримати мене духовно, помолитися за оздоровлення. Вони запропонували мені пройти курс реабілітації при церкві. П'ять місяців я провів в реабілітаційному центрі. Нині не вживаю алкоголь, не курю, відновився фізично й духовно, працюю технічним працівником у загальноосвітній школі і став справді щасливою людиною. І все це по милості Божій і з Його допомогою.

А моя мати тепер закликає батьків не боятися доручати своїх дітей Господу. Адже тільки Він може вирішити всі проблеми і звільнити від гріха і всякої залежності. «Мій син був пропав — і знайшовся, був мертвий — і ожив», — свідчить вона, як колись батько із притчі про блудного сина.

У центрі реабілітації чекають на всіх, хто зневірився і потребує допомоги. Я дякую Господу за людей які жертвують своїм часом, фінансами, фізичними силами і роблять все для того, щоб навернути людей, пов'язаних гріхом, на шлях спасіння».

Вихід є!

Кількість осіб, що вживають психоактивних речовин, істотно зростає. Вважаючи цю проблему серйозною загрозою для суспільства і причиною вимирання та деградації та бажаючи вплинути на ситуацію, євангельська церква у Бориславі заснувала Християнську реабілітаційну місію «Воскресіння». Проходячи певний термін стаціонарного курсу реабілітації, людина отримує тут звільнення від шкідливої залежності.

Нині в місії проходять курс реабілітації 13 осіб. Колишні залежні від алкоголізму та наркоманії починають життя по-новому. Відновлюється фізичне, морально-духовне, сімейне становище людини.

Церква і місія «Воскресіння» готові запропонувати допомогу кожному, хто потребує звільнення від будь-якої залежності. Працівники місії уважно вислухають вас і нададуть конкретну інформацію. **Телефонуйте: 097 013 70 62; 067 290 25 56; 067 600 34 16 (жіночий відділ)** або звертайтеся за адресою: **м. Борислав, вул. Шевченка, 97, ХРМ «Воскресіння» (біля музичної школи).**

Ви також можете долучитися до благодійної справи порятунку людей, жертвуючи свій час, молитви або фінанси. А в цей останній і дуже нелегкий час це єдино правильна інвестиція.

Якби сьогодні з'ясувалося, хто перший народився в Африці чи в Австралії (хоча це навряд чи можливо), про це обов'язково написали би в газеті.

А тут, у Книзі Буття, читаємо про перше народження людини на землі!

Діти — від Бога

Єва сказала цікаву річ: «Набула чоловіка від Господа». Отож діти — від Бога. У Псалмі 126-му читаємо: «Діти — спадщина Господня, плід утроби — нагорода!».

Але загальновідомо, що нас народжують матері, при чому тут Бог? Та при тому, що саме завдяки Богові і народжуються в нас діти. Бог через нас творить сьогодні людей. Усе завдяки Богові, навіть земля крутиться завдяки Богові. Це Господь створив закони всесвіту, закони природи, закони фізики і закон народження в тому числі. Запущений Богом механізм може працювати з переборами — через гріхопадіння світу, але сам по собі механізм справний. І Бог інколи втручається в цей механізм.

Сарра говорить Авраамові: «Ось Господь затримав мене від породи» (1 М. 16:2). Або читаємо таке: «Бо справді стримав був Господь кожну утробу Авимелехового дому через Сарру, Авраамову жінку» (1 М. 20:18). Ще в одній історії про майбутню матір пророка Самуїла розповідається, що Господь з якоїсь причини зробив так, що вона була безплідна. Чоловік «Анні давав частину подвійну, бо любив її. Та Господь замкнув її утробу» (1 Сам. 1:5). А потім, коли вона молилася в храмі, Господь відповів на її молитву, і вона народила сина. Виявляється, чиясь безплідність чи навпаки народження дитини можуть бути безпосередньо впливом Божим. І це не дивно, адже ми знаємо з Біблії, що Бог всемогутній.

Діти — нагорода

Звернімо увагу на те, що діти — це нагорода. Інколи на дітей дивляться як на тягар. Численні аборти, про які чуємо постійно, нині поставлені на конвеєр. Конвеєр вбивства ненароджених дітей. А буває, матері відмовляються від вже народжених дітей. Чому? Тому що

вважають дітей тягарем. Але Біблія запевняє, що діти — це нагорода.

Слово «нагорода» асоціюється у нас завжди з чимось добрим. А якщо Біблія називає дітей «нагородою», значить, це не тягар, це подарунок.

Коли Біблія називає дітей нагородою, важко зрозуміти тих, хто взагалі хоче все життя прожити без них. Якось в одній телепрограмі дівчина сперечалася з усією студією, заявляючи, що діти заважають щасливо жити. Вона не хоче їх народжувати, більше того, вона згадувала, що на заході існує цілий рух таких самих, як вона людей, котрі виступають за життя без дітей. Я радий, що цю дівчину мало хто підтримував у студії. Одні критикували її, інші вважали, що це її особистий вибір і його треба поважати, але думку про те, що дітей не треба, ніхто не поділяв.

Діти — нагорода. Навіть коли буває важко з ними, пам'ятаймо, що вони — нагорода. З ними нелегко, але без них ще гірше.

Діти — духовна відповідальність

Усі знають, що діти — це велика відповідальність, але не всі усвідомлюють, що це ще й духовна відповідальність. Обов'язок батьків не лише нагодувати, виростити, поставити на ноги, дати освіту, навчити заробляти на хліб; Бог поклав на нас роль духовних пастирів

Маленькі люди

«І пізнав Адам Єву, жінку свою, і вона завагітніла, і породила Каїна, і сказала: «Набула чоловіка від Господа» (1 М. 4:1).

для наших дітей.

Ось що сказав Бог Своєму народові, коли передав їм заповіді: «І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш» (5 М. 6:6-7).

Дорослі повинні були не тільки пізнати Бога і Його заповіді, а й навчити Слово Божому своїх дітей. Непростимо віруючій людині не потурбуватися про духовний стан дітей. Ви правильно вчините, якщо навчите їх з дитинства різних наук і ремесел, щоб вони влаштувалися в житті, але якщо не навчите істин Божих, це дуже-дуже погано.

Якщо батьки самі духовні, люблять Бога і своє життя насправді присвятили Христу, вони навряд чи занедбають навчання дітей вірі. І дуже просто дізнатися, віруючі в дитини батьки чи ні, — просто треба подивитися, в які ігри забавляються діти, які вони задають питання.

Ось випадок. Внук запитує дідуса: — А ти був з Ноем на кораблі? — Ні, внучку, — відповідає дідусь. — Тоді чому ти не втопився?

Незрозуміле запитання? Тоді ви не знаєте історії про Ноя.

Насправді коли діти задають такі питання — це нормально. Вони в будь-якому разі такі питання задаватимуть. Тільки тема буде різною. У невіруючих батьків запитуватимуть на одну тему, у віруючих — на іншу.

І гратися вони будуть на тему, яку бачать в житті батьків. Мама-християнка мис посуду на кухні і дивується, чому в дитячій кімнаті так тихо. Підходить, заглядає і бачить, що діти граються в Богослужіння.

Деякі діти забавляються в п'яну вечірку. Я особисто був свідком, як діти гралися в маму, якій надоїв чоловік і

вона, полюбивши іншого, пішла до нього. Спробуйте здогадатися, де нахпалися діти такого ставлення до життя.

А ось ще одна історія. До магазину зайшов хлопчик, подав продавцеві горщик і сказав:

— Налийте мені сюди меду на 20 гривень.

Коли господар обережно налив меду, хлопчик взяв горщик і сказав:

— Гроші вам тато завтра принесе.

— Ну вже ні, знаю я ваші «завтра»!

Господар відібрав у хлопчика горщик, вилив мед і виставив хлопця за двері. Зовсім не розчарувавшись, той відійшов за

кут і, погланувши в горщик, сказав:

— А що, тато мав рацію. Тут цілком вистачить на кілька бутербродів!

Є батьки, які навчають дітей хитрувати. Але значно краще і мудріше вчити дітей не хитрувати. Виховуймо їх чесними, добрими, люблячими.

«І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш» (5 М. 6:6-7).

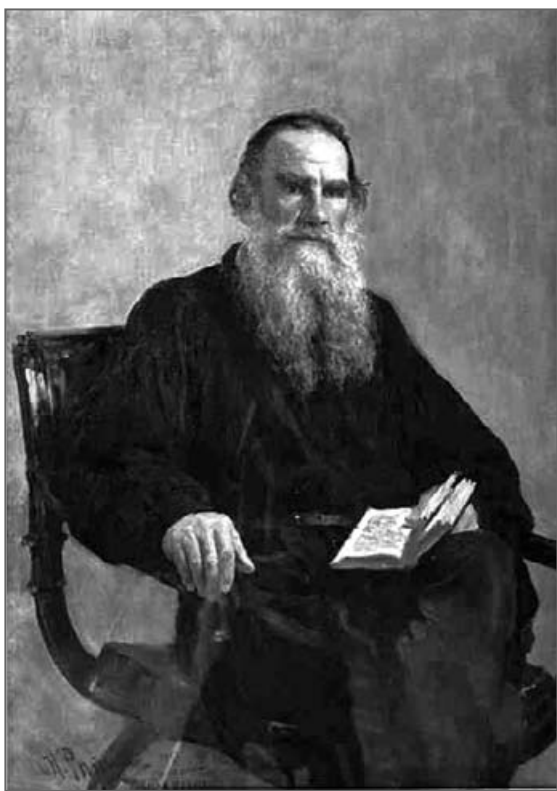
Нехай наші діти, коли виростуть, виберуть служити Богові. Нам треба молитися за це.

Благословляймо дітей

Євангельські християни не хрестять дітей, тому що хрещення — це заповіт з Богом. Тобто угода, яку людина складає зі своїм Спасителем і Творцем. Коли дитина виросте і зможе розрізнити добро і зло, ось тоді вона сама вибере — для Бога жити чи лише для себе. Ось тоді й прийме чи не прийме рішення про водне хрещення.

Але ми благословляємо дітей. Ми просимо, щоб Бог благословляв їх, вів і оберігав. І чинимо ми так за прикладом Самого Ісуса Христа. Господь також благословляв дітей: «Тоді привели

Лев Толстой: відрікся від Церкви, але не від Христа

На початку ХХ століття сталася подія, яка приголомшила всю Росію, та й не тільки Росію. Газети світу повідомили сенсацію про відлучення від Церкви графа Льва Миколайовича Толстого, «великого письменника землі російської». Це повідомлення не залишило байдужим нікого: воно обговорювалось при царському дворі і в аристократичних салонах, у робітничих кварталах і в солдатських

казармах. Незнайомі люди підходили один до одного на вулиці і запитували: «Ви чули? Льва Толстого — того... Відлучили!».

Безпрецедентне рішення синоду викликало найсуперечливіші відгуки в російському суспільстві. Тема «Церква і держава» набула першорядного значення. Кульмінація конфлікту одержавленої Церкви, керованої чиновниками на чолі з обер-прокурором, і вільного релігійного мислителя викликала бурю протесту в інтелігенції і всіх, кому дорога була свобода совісті. Але й хвиля образ ринула на письменника.

Сам Толстой у відповіді синоду писав: «... того ж дня 25 лютого, коли було опубліковано постанову, я, проходячи площею, чув звернені до мене слова: «Ось диявол в образі людини!».

Листи, що надходили Толстому в ті дні, були наповнені «озлобленням і ненавистю аж до погроз вбивства». Це і спонукало Толстого написати відповідь синоду, хоч сам факт відлучення він сприйняв з повною байдужістю.

Безпідставність рішення синоду передусім в тому, підкреслює Толстой, що його не можна було відлучити від Церкви хоча би тому, що він сам себе давно від Православної Церкви відлучив, точніше, відрікся від її вчення і державної практики.

«Те, що я відрікся від Церкви, яка називає себе Православною, цілком справедливо. Але відрікся

я від неї не тому, що збунтувався проти Господа, а навпаки, лише тому, що всіма силами душі бажаю служити йому. Перед тим, як відректися від Церкви, я, за деякими ознаками засумнівавшись в її правоті, присвятив кілька років на те, щоб дослідити теоретично і практично вчення Церкви, вивчив і критично розібрав догматичне богослів'я; практично ж — суворо дотримувався упродовж більше року всіх приписів Церкви, всіх постів і відвідував всі церковні служби. І я переконався, що вчення Церкви — це теоретично підступна і шкідлива неправда, практично ж — зібрання найгрубіших забобонів і чаклунства, що приковує повністю весь смисл християнського вчення».

Такого роду переконань Толстой набув в результаті досліджень, які в жодному разі не можна назвати поверхневими. Вчення Православної Церкви і всі існуючі релігійні вчення він вивчив настільки глибоко і скрупульозно, наскільки це було доступно одному з найбільших умів людства.

Те саме можна сказати і про його практичні дослідження. Якщо, скажімо, він вивчав життя монастирів, то намагався придивитися до нього зсередини. Один із біографів Толстого розповідає, як Лев Миколайович зупинився в одному з монастирів під виглядом селянина. У той час він був відомий ще мало, і на подвигі виявили, що до них завітав сам граф Л. М. Толстой лише через два тижні. Служителям монастиря видалося дивним, що простий селянин одягається і роздягається за допомогою слуги. На жаль, одягатися без сторонньої допомоги граф не вмів.

Що стосується священнослужителів, то Тол-

стой був знайомий з багатьма з них, у тому числі і з високопоставленими охоронцями православ'я. І завдяки своїй геніальній проникливості він, як то кажуть, бачив їх наскрізь. Можливо, ця обставина відштовхнула Толстого від церковного життя значно більшою мірою, ніж вивчення догматики.

«Як би хто не розумів Особистість Христа, Його вчення все приховане, перероблене в грубе чаклунство купання, помазання оливою, рухів тілом, заклинань, проковтування кусочків і т. п. так, що від вчення нічого не залишається».

«Про Христа, Який вигнав з храму волів, овець і торговців, повинні були говорити, що Він блуднірствує. Якби Він прийшов тепер і побачив те, що робиться його Іменем в церкві, то із ще більшим і більш законним гнівом повикидав би всі ті жахливі антимінси, і списи, і хрести, і чаші, і свічки та ікони, і все те, за допомогою чого вони, чаклунці, приховують від людей Бога і Його вчення».

«Якщо чуваш маже свого ідола сметаною чи січе його, я можу байдуже пройти мимо, тому що те, що він робить, він робить в ім'я чужого мені забобону і не торкається того, що для мене священне; але коли люди, як би багато їх не було, яким би давнім не був їх забобон і якими би могутніми вони не були, в ім'я того Бога, Котрим я живу, і того вчення Христа, котре дало життя мені і може дати його всім людям, проповідують грубе чаклунство, я не можу на це дивитися спокійно».

Лев Миколайович Толстой помер відлученим. Але відрікшись від православ'я, він ніколи не відрікався від самого християнства.

Володимир ГЕРАСИМОВ.

ХРИСТІЯНСЬКА ПРОЗА

БАБУСЯ

**«О глибино багатства і премудрості
і знання Божого! Які незбагненні присуди
Його і недосліджені дороги Його!»
(Рим. 11:33).**

На душі в Катрусі було радісно і навіть святково. Вона із задоволенням дивилася у вікно вагону, за яким миготіли сумні зимові пейзажі. Але дівчинка не звертала на це уваги. Усі її думки зосередилися на одному — скільки ще залишилось їхати до Ростова, де живе її улюблена бабуся Аня. Кожного року Катя проводила свої зимові канікули в Ростові, і їй це дуже подобалося.

Відїжджаючи від бабусі, Катя плакала і не хотіла з нею розлучатися. Інколи вона навіть думала, що краще було б жити весь час з бабусею, ніж із батьками, які були постійно зайняті. Бабуся навчила її читати і писати, навчила любити гарну музику. Часто вечорами вони вмошувалися поруч на старенькому, але дуже зручному диванчику і бабуся читала цікаві історії з Біблії і потім відповідала на численні запитання внучки. У неділю Катя ходила з бабусею до церкви, де дуже піднесено співав хор і розповідали про народження Ісуса Христа. Словом, Катруся поринала в життя, яке їй дуже подобалося.

Уперше батьки залишили її з бабусею Анею, коли їй було сім років і вона вчилася в першому класі. Тепер Каті 12, і кожну свою зимову поїздку до бабусі в Ростов вона пам'ятала до найменших дрібниць.

Щоправда, вона знала, що тато і мама незадоволені тим, що бабуся говорить їй про Бога і вчить молитися, але це не зупиняло Катю. Навпаки, вона думала, що було б добре, якби і її батьки стали віруючими, як бабуся Аня. Себе Катя також вважала віруючою, але, як вона думала, не справжньою. До церкви вона ходила тільки в Ростові і навіть брала участь в дитячих Різдвяних служіннях, а вдома, в Краснодарі, Ім'я Боже ніколи не згадувалося. Інколи, після чергових відвідин бабусі, Катруся намагалася молитися перед їдою, але батьки зупиняли її і роздратовано кричали, що більше вона не поїде до Ростова набиратися всяких дурниць і що всі ці молитви — для старих і задурманених людей. Катя дуже боялася, що її більше не відвезуть до бабусі, і обіцяла, що не буде молитися. Старший брат Ігор також сміявся над нею і називав богомолкою, і коли Катя ставала на коліна перед сном, вривався до неї в кімнату і кликав батьків, які знову починали кричати і вимагати, щоб вона не ганьбила їх перед людьми і що ніякого Бога на світі нема.

Катя вкладалася в ліжко, тихо плакала і довго не могла заснути. Не було нікого, хто міг би заспокоїти її, і вона подумки просила Бога простити їй за те, що в неї бракує мужності протистояти батькам і братові...

Минав рік за роком, дівчинка носила в серці чисту віру в Отця Небесного і Сина Його Ісуса Христа і дуже страждала через те, що не може відверто молитися і читати Біблію — подарунком бабусі, а змушена ховати її від батьків.

У школі вона також приховувала свою віру в Бога через страх перед батьками, особливо перед татом, який був керівником одного з великих підприємств у місті і дуже цінував своє становище в суспільстві. Вдома часто відбувалися бурхливі гостини з друзями батьків, які також посідали керівні посади. Коли гості розходилися, батьки Каті часто сварилися, кричали, обзиваючи одне одного, іноді навіть доходило до бійки. Катя дуже переживала і подумки молилася, щоб Господь зупинив їх...

Анна Вікторівна зустріла рідних дуже привітно і одразу запросила до столу. Катя знала, що бабуся ніколи не сідає за стіл без молитви, і з острахом глянула на маму. Коли бабуся почала дякувати Богові за благополучний приїзд доньки і внучки і просити благословення на їжу, Катя підвелася і схилила голову, а її мама залишалася сидіти, незадоволено зітхаючи. Після обіду мама почала розмову, якої так боялася Катя.

— Мамо, — сказала вона. — Я тебе дуже прошу: не забувай Катрусю голову. Вона вже велика, і це може вплинути на її майбутнє і на нашу сім'ю взагалі. Сергій дуже цінує свою роботу, і якщо наші друзі дізнаються, що Катя стала віруючою, над нами будуть сміятися і, можливо, припинять стосунки, по-

боючись, що їх діти потраплять під вплив Каті. Вона добре вчиться і взагалі розумна дівчинка, її чекає чудове майбутнє, і якщо ти не перестанеш тягнути її у свою секту, ми не будемо більше привозити до тебе Катю, хоч повинні визнати, що її здоров'я набагато поліпшується після канікул в тебе. Ти повинна дати мені слово, що перестанеш морочити їй голову біблійними казками, будеш більше гуляти з нею на свіжому повітрі і навчати музики, інакше я не можу її тут залишити.

Катя сиділа на дивані, закривши обличчя руками. Вона не могла стримати сліз і з усіх сил старалася, щоб мама не помітила їх. Крізь мокрі пальці вона з острахом дивилася на бабуся, яка зі спокійною усмішкою слухала свою дочку. Це підбадьорило Катю, вона відчувала, що бабуся не дозволить забрати її додому.

Катина мама чекала відповіді. І Анна Вікторівна спокійно почала говорити:

— Дорога Олечко, я тебе вислухала, а тепер ти вислухай мене. Я багато разів намагалася розповісти тобі і Сергію про Бога, але ви ніколи не хотіли слухати, вважаючи мене старою і нерозумною. Ти чудово знаєш, що все своє життя я віддавала музиці. Моя скрипка і я — це було одне ціле. 40 років я викладала студентам в консерваторії, мене знають і шанують. Я досі даю приватні уроки вдома, готую студентів до екзаменів. Мій авторитет в музичному світі все ще високий, хоча мої погляди на життя дуже змінилися і багатьом відомо, що я відвідую дім молитви і посвятила своє життя Богові. Деякі мої давні подруги і знайомі приходять до мене вечорами, і ми разом читаємо Біблію і намагаємось зрозуміти, для чого ми тут, на цій землі. Раджу і вам з чоловіком задуматися над цим. Я не можу тобі обіцяти, що не буду ходити з Катєю до церкви і не буду розповідати їй про Бога, читати Біблію і молитися. Це мій обов'язок. Я повинна і буду це робити. Я дякую Богові, що моя кохана внучка з ранніх років пізнала істину і повірила в Бога і Сина Його Ісуса Христа. Він підтримає і зміцнить Катю, навіть якщо ти повезеш її завтра додому. Я не можу цього заборонити, я тільки можу просити Господа, щоб Він втрутився і допоміг мені.

Катина мама мовчки сиділа з опущеною головою, потім сказала, що дуже хоче спати і подумає завтра, що робити далі. У бабусі Катя завжди молилася перед сном. Цього вечора вона також схилила перед Богом коліна, хоча їй дуже боялася матері. Бабуся заспокоїла її і порадила віддати всі свої переживання в молитві Богові, і Він все влаштує. Після щирої, чистої і вже без страху молитви, обнявши свою лобу бабуся, Катруся міцно заснула.

Зимовий ранок порадував землю ясним сонячним промінням. Катя прокинулася від раннього телефонного дзвінка. Телефонував батько. Дівчинка чула, як мама стривожено запитувала його про щось, а потім, поклавши слухавку, заплакала. Анна Вікторівна почала заспокоювати дочку, а та, витираючи сльози, розповідала, що в Сергія дуже великі проблеми на роботі і його збираються зняти з посади. Причини вона не знає, і їй треба терміново їхати додому. Проте, чи поїде з нею Катя, вона не сказала нічого і швидко почала складати в дорожню сумку свої речі. Катя з Анною Вікторівною хотіли провести її до вокзалу, але Ольга категорично відмовилася, сухо попрощалася і пішла.

А для Каті почалося радісне і щасли-

ве життя. Кожного ранку після сніданку бабуся займалася з нею музикою, після цього вони йшли гуляти в парк, годували там голубів, потім йшли до магазину, купували щось смачненьке до чаю і повертались додому. Після обіду вони відпочивали, потім читали Біблію, розмовляли. Увечері приходили бабусяні друзі — актори місцевих театрів, музиканти, викладачі, письменники, поети, і починалася цікава розмова. Анна Вікторівна на очах молодшала, коли починала розповідати їм про Бога. Вона говорила, що Господь завжди дає шанс почати життя заново, і запрошувала друзів до церкви на Різдвяне святове зібрання. Катя зауважувала, що люди настільки поважають її бабуся, що нітрохи не сумніваються в її щирості і справжній вірі. В такі хвилини дівчинка дуже пишалася своєю бабусею.

Кілька разів Анна Вікторівна телефонувала дочці в Краснодар, але слухавку весь час брав Ігор, який до пуття нічого не знав і не міг пояснити. Було чути голосну музику і шум п'яних голосів. Анна Вікторівна дуже хвилювалася за внука, бо їй здавалося, що Ігор також був п'яний.

Нарешті в п'ятницю їй вдалося поговорити з дочкою. Ольга розповіла, що Сергій заарештований і перебуває під слідством. Вона постійно повторювала, що це якась помилка і його повинні скоро відпустити і що на нього звели наклеп заздрісники. Анна Вікторівна стривожено запитала про внука, і Ольга сказала, що Ігор її зовсім не слухає і за відсутності батька почав водити друзів і влаштовує гулянки. А вчора вона знайшла використані шприци і підозрює, що син вживає наркотики. А їхні друзі, дізнавшись, що Сергія затримали за ст. 93 (крадіжка в особливо великих розмірах), перестали їй телефонувати.

Анна Вікторівна як могла заспокоївала доньку і радилась звернутися до Бога, покаятися в гріхах і довірити Йому свою проблему. Але Ольга відповіла, що їй потрібна реальна допомога, а не ці байки. Про Катю вона й не згадувала.

Каті здавалося, що дні летять дуже швидко і наближається час, коли за нею приїде мама. Вона не зовсім розуміла, що відбувається вдома, але відчувала, що багато чого змінилось. І вдома, і в церкві вона щиро просила Бога, щоб її батьки і брат покаяться. Бабуся годинами простоювала на колінах в молитві за дочку, зятя і внука. Часто Катя прокидалася вночі і схилила коліна поруч з бабусею...

Залишалось два дні до від'їзду Каті, коли Ольга зателефонувала і попросила Анну Вікторівну залишити Катю в себе ще на деякий час, бо вона постійно зайнята пов'язаними з тією ситуацією справами. Сказала, що перешле факсом документи Каті, щоб її оформили на навчання у місцеву школу. На запитання матері, як справи у Сергія, Ольга розплакалась і сказала, що все дуже погано і вона живе на пігулках. Її навіть не дають побачення з чоловіком, а Ігор вже третю добу не приходить додому і вештається по барах з друзями. Перед цим вона виявила, що в їх домашньому сховку, який не знайшли навіть під час обшуку і про який знали лише Сергій, вона та Ігор, пропала велика сума грошей. Анна Вікторівна знову почала вмовляти доньку повернутися до Бога. Але Ольга мовчки поклати слухавку.

...6-Б клас прийняв новеньку при-

язно. Вчителі також ставилися до Каті добре. Усім подобались її скромність. Вчилася Катя на відмінно. Навіть уроки фізкультури, які вона не дуже любила раніше, давалися їй легко. Поступово всі дізналися, що Катя віруюча, але від цього нічого не мінялося, а навпаки, діти задавали їй багато запитань і вона, наслідуючи бабуся, з натхненням розповідала їм про Самсона, Йосипа,

Мойсея, Давида і, звичайно ж, про свого улюбленого Ісуса. Часто Катя брала участь в міських музичних концертах і конкурсах, і завжди займала призові місця. Щоденні уроки гри на скрипці з бабусею давали результат.

Якось Катю запросили взяти участь в конкурсі молодих музикантів Росії. Готуючись до цього конкурсу, вони з бабусею вирішили, що Катя гратиме мелодії християнських гімнів. Це, звичайно, порушувало умови конкурсу, але вони все ж вирішили спробувати, враховуючи бабусин авторитет. Їй треба було зіграти три твори. Конкурс проходив у величезній концертній залі Будинку культури заводу імені Чкалова. Анна Вікторівна зателефонувала доньці і попросила приїхати на один день заради Каті, але Ольга холодно відповіла, що її ніколи.

Настав день конкурсу. Помолившись, вони відправились в заводський Будинок культури. Нарешті закінчилися всі приготування і конкурс почався. Настала черга Каті. Внучка і бабуся вийшли на сцену в строгих чорних сукнях з білою облямівкою. Зала вітала всім відому в музичних колах Анну Вікторівну стоячи. А вона скромно зайняла своє місце за роялем. І ось полинули чаруючі звуки давнього християнського гімну: «Чи ти знаєш річечку ту, що струмком з Голгофи біжить...» Скрипка наче розповідала людям про кров Христа, Котра лилась з Голгофського хреста за їхні гріхи. Можливо, ніхто з присутніх не знав слів цього гімну і чув цю мелодію вперше, але Анна Вікторівна помітила, з якою увагою і хвилюванням слухали їх люди. Літня жінка у другому ряді витирала сльози, і навіть діти сиділи тихо і дивились на Катю. І ось скрипка закінчила свою чарівну пісню. Кілька секунд стояла абсолютна тиша, а потім зала вибухнула бурхливими оплесками. Катя почала грати інший гімн — і знову овації. А коли у величезній залі зазвучав відомий християнський гімн композитора Ізотова «Чудове озеро Генісаретське», Катя грала так натхненно, як ніколи раніше...

Жюрі присудило Каті почесне перше місце. Їй вручили диплом, багато призів і путівку на лижний курорт Північного Кавказу.

Закінчився день. Щасливі і втомлені, Катя з бабусею сиділи на своєму улюбленому диванчику. Поки вони готувались до конкурсу, Анна Вікторівна не розповідала Каті про її батька і брата. Тепер вона вирішила зробити це. Взявши внучку за руку, вона сказала:

— Дорога моя дитинко. Ти знаєш, як я тебе люблю і яка ти мені дорога. Через три дні ми повинні поїхати в Краснодар. Ти вже знаєш, що твій тато заарештований. Виявилося, він не зовсім правильно діяв, посідаючи таку високу посаду. У вівторок повинен відбутися суд, і я хочу бути там. Треба

підтримати маму — вона там зовсім сама. Друзі відвернулися від неї, та й Ігор дуже засмучує її і мене.

Я не маю з ким тебе тут залишити, тому ти поїдеш зі мною. Ти вже велика, і я можу покласти на тебе.

У понеділок вранці Анна Вікторівна подзвонила в двері міської квартири доньки. У квартирі панував безлад. Ольга пояснила, що після арешту Сергія їх майно в квартирі і на дачі було повністю описане, і на нього накладено арешт. Ольга виглядала погано, ходила незачесана, з опухлим від постійних сліз обличчям. На Катю вона намагалася не дивитись, і дівчинка також боялась підходити до мамі. Анна Вікторівна взяла Катю за руку і пішла з нею на кухню. Всюди валялися пляшки і недопалки, брудний посуд. Кілька годин вони прибирали і мили, виносили сміття і порожні пляшки. Змінили білизну і рушнички, витерли пилюку і полили зів'ялі квіти. Тільки Катина кімната зберегла звичайний вигляд, наче чекала свою господиню. До пізнього вечора квартира засяяла колишньою чистотою і свіжістю, і коли прибирання було закінчене, появився Ігор. Він знав, що повинна приїхати бабуся, яку він дуже поважав, і прийшов додому порівняно рано і тверезий. Анна Вікторівна одразу послала його до магазину зі списком і грошми, суворо поглянувши при цьому йому в очі.

Катя лежала на ліжку і чекала на бабуся, яка на кухні розмовляла з мамою. Голос бабусі звучав тихо і м'яко, мама ж голосно плакала і кричала, щоб її залишили в спокої і не діставали Богом, Котрий допустив у її житті таке горе. А потім голосно сказала, що повірить в Нього, якщо завтра Сергія виправдають на суді, і він приїде додому, і все в них буде, як раніше.

Катя дуже хотіла знати, що відповість мамі бабуся, і підійшла до дверей, щоб краще чути. Анна Вікторівна довго мовчала, потім спокійним і впевненим голосом відповіла доньці:

— Оленько, ти в горі говориш безглузді речі. Сергій твій злочин, і ти сама про це знаєш. Він робив багато незаконних обходок, за рахунок яких ви шикарно жили і смітили грошми. Я багато разів попереджувала тебе, що все це погано закінчиться, але ти відмахувалася. Скільких людей він обманув? Адже ти все знала, але тобі подобалося таке життя. Ти сама ніде і ніколи не працювала, і якщо Сергія засудять, що ти будеш робити? І ще — я дуже тебе прошу: не став Богові ніяких умов. Сергій не став жертвою нещасного випадку, він сам обманув багатьох. Ви думали, що цьому не буде кінця, але всьому в цій суєті приходить кінець, і лише Бог може зробити людину щасливою в цьому божевільному світі. Я благаю Його, щоб Сергій, коли буде в тюрмі, зустрів там віруючих людей, пізнав істину і спас свою душу від пекла. Катю я беру з собою. А ти приділи увагу синові, інакше він пропаде, приведи себе в порядок і не ходи в такому вигляді. Але найголовніше — задумайся над моїми словами і наведися до Бога. Без Нього ви всі загинете. Йди спати. Завтра в тебе важкий день. Хай Господь дасть тобі сили поводитися гідно.

...Минав час. У маленьку квартиру Анни Вікторівни приходило все більше людей. Багато з них вже були членами місцевої церкви, вражені дивовижною вірою цієї інтелігентної 70-літньої жінки. Катя брала активну участь в цих евангелізаційних, як вони з бабусею їх називали, вечорах, і щиро молилася за своїх батьків, благаючи, щоб Господь помилував їх, і глибоко вірячи, що Він — милосердний і зробить це.

Тамара РЕЗНИКОВА.

Книжки християнської авторки Тамари Резникової (російською мовою) можна замовити за адресою:

вул. Горького, 158/29, Київ, 30150.

Вартість замовлення:

«Освобождение» — 40 грн. + поштові витрати;

«Очередь в Небо» — 40 грн. + поштові витрати;

«Майя» — 55 грн. + поштові витрати.

Довідки телефоном 096 500 38 87.

Біблійна ботаніка

Василь РЯБЧУК

Професор, доктор біології

МИРТ

«На місці тернини зростає кипарис, а замість кропиви з'явиться мирт» (Іс. 55:13).

Першим кроком до Бога є покаєння, тобто визнання своїх гріхів. У першій проповіді Ісуса Христа говориться: «Покайся, бо наблизилось Царство Небесне!» (Мт. 4:17). Слово «покаєння» згадане в Новому Заповіті 70 разів. Христос сказав: «... Коли не покається, то загинете всі...» (Лк. 13:3).

Люди, які нехтують Богом, нагадують безплідну пустиню. Але Господь запрошує увійти до Його Царства і користуватися Його благословеннями. І тоді замість кро-

пиви виростає мирт (Іс. 55:13) — символ вічної та незнищеної слави Всевишнього. Отже, мирт виступає як шляхетна рослина, яка уособлює незламну надію на відродження (Неем. 8:15; Іс. 41:19; Зах. 1:8, 10).

Мирт добре був відомий стародавнім єгиптянам, євреям, грекам і римлянам. Люди вважали, що він додає бадьорості, зміцнює сили мандрівників. Тому люди, вирушаючи в далеку дорогу, обов'язково брали з собою мирт.

Мирт звичайний — вічнозелений кущ 40-80 см заввишки. Ланцетні листки при розтиранні пахнуть. Цвіте білими квітами у червні-липні. Плід — синювато-чорна ягода. Сформовані кущі були невід'ємною окрасою садів та гаїв біля палаців. Він має фітонциди і сприяє очищенню повітря, тому вирощувати його в кімнатах корисно.

ОЛИВКА, МАСЛИНА

«Оливка зелена, гарна плодом хорошим», — так кликнув Господь твоє ім'я» (Єр. 11:16).

Це дерево не вражає своєю величиною, як, скажімо, дуб. Воно не сягає аж до неба, як, наприклад, ялици карпатська чи кедр. Крім того, оливка не може хизуватися цінністю деревини або красою квітів. Однак це дерево десятки разів згадується на сторінках Біблії.

Донині на палестинських пагорбах зростають гаї-олеарії, які вражають своєю незвичною красою. До речі, назва Гетсиманського саду, де страждав і молився Ісус перед схопленням на муки, перекладається з давньоєврейської мови

як «олійне точило-камінь», з-під якого під тиском тече оливкова олія.

З давніх часів оливкові дерева вважають ознакою добробуту та здійснення Божих обітниць. Край, куди скеровував Господь народ Ізраїлю після сорокарічної подорожі, був місцем водних потоків, пшениці, ячменю, винограду, фіги, гранату, меду та оливкового дерева (Повт. Зак. 8:7-8). Оливкове дерево виступає як символ блаженства. Псалмспівець Давид прагнув бути як «зелена оливка в Божому домі» (Пс. 51:10).

Істинний віруючий не може продовжувати грішити

ВАЖЛИВО

Істинний віруючий не може продовжувати жити в гріху. Це просто неможливо! Якщо людина говорить, що вона християнин, але продовжує грішити, то, цілком очевидно, насправді вона — не християнин. Біблія ясно говорить: справжній віруючий не може грішити.

«Кожен, хто в Нім пробує, не грішить; усякий, хто грішить, не бачив Його і не пізнав Його» (1 Ів. 3:6). Слово «грішити» вживається в цьому вірші двічі. В обох випадках оригінал вказує на тривалу дію, а це означає, що точніший переклад цієї фрази такий: «Кожен, хто в Нім пробує, не продовжує далі грішити, це більше не спосіб його життя; усякий, хто продовжує постійно грішити, і це норма його життя, — не бачив Його і не пізнав Його».

Як написано в цьому вірші, той, хто продовжує грішити, не знає Ісуса. Можливо, ця людина наблизилась до Божого Царства і навіть відчувала його силу, але якщо вона продовжує грішити, то насправді вона не віруюча. Якщо її поведінка не змінилася — не змінилася і її природа. Це мав на увазі Іван.

Далі Іван говорить: «Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в Нім пробує насіння Його. І не може грішити, бо від Бога народжений він» (1 Ів. 3:9). Боже насіння — Боже Слово передає людині життя і природу Бога. Коли це Боже насіння потрапляє всередину вас, ваш дух одержує природу Самого Бога.

Петро також згадує про це чудо, коли пише, що ви «... народжені не з тлінного насіння, але з нетлінного, — Словом Божим живим та тривалим» (1 Петр. 1:23). Це означає, що того дня, коли ви прийняли спасіння, Боже насіння проникло у ваш дух, принесло життя і природу Бога, і тепер у вас нова природа.

В першому розділі Книги Буття Бог

говорить про встановлення духовного закону: усе живе буде народжувати за родом своїм (див. вірші 21, 24, 25). Люди народжують людей, коні — коней, рослини — рослини і т. д. Цей принцип діє і в духовному світі. Того дня, коли Боже насіння було посаджено у вас, воно принесло у ваш дух природу Самого Бога, щоб Його життя і природа зародились і розвивались всередині вас. Тому відразу після народження згори змінилися ваші бажання. Саме тому ви почуваетесь винними через гріх, який раніше не викликав ніякого почуття вини, і саме тому ви прагнете жити побожно. Ви вже не та людина, якою були раніше, тому що ви маєте нову природу — природу Самого Бога!

З цієї причини народжена згори людина не може більше грішити і жити, як раніше. Її нова природа спонукатиме її змінюватися, вести праведний спосіб життя і наслідувати Бога. Відроджений дух людини буде засмучуватись, тужити і печалитись, якщо людина продовжуватиме грішити, тому що гріховні дії пригнічують і опоганюють нову природу, яку вона отримала при народженні згори. Якщо ж людина продовжує грішити, ніби всередині її нічого не відбулося, значить, насправді вона не народилася згори, інакше Божа природа всередині її не дозволила б їй жити в гріху.

Що це означає для нас? Якщо людина, яка говорить, що вона віруюча, продовжує грішити, значить, вона не народилася згори. Ймовірно, вона наблизилася до Божого Царства і, можливо, навіть використовує християнську лексику, але, якщо її поведінка не змінилася, виходить, не змінилася і її природа. Якби Боже насіння було в ній всередині, воно б змінило її так, що вона вже не змогла б жити, як раніше. Тому якщо людина заявляє, що знає Господа, але її життя не змінилося, вона повинна задуматись, чи насправді вона народилася згори.

Ось що говорить апостол Павло про тих, хто займається ділами тіла: «... хто чинить таке, не впадуть вони

Царства Божого!» (Гал. 5:21). В цьому вірші мова йде про людину, для якої діла тіла, плоті стали нормою життя. Цю частину вірша можна було б перекласти ще так: «Той, хто чинить ці діла постійно, Царства Божого не впаде».

Мова йде не про людину, яка втратила спасіння, а про людину, яка дійсно не отримала спасіння, хоч і не сумнівається, що спасенна. Якщо вона була б спасенна насправді, вона не змогла б більше жити в гріху. Апостол Іван сказав про це чітко і ясно (див. 1 Ів. 3:9).

Немає нічого важливішого за спасіння! Якщо ви помиляєтесь щодо свого духовного стану, про що помилю ви будете жаліти всю вічність. Оскільки питання про те, де ви будете проводити вічність, найважливіше, варто якомога швидше проаналізувати своє життя, щоб зрозуміти, чи відображає воно Боже життя і Його природу.

Питання спасіння надто важливе, щоб допуститися щодо нього помилки. Якщо це питання турбують вас, попросіть Святого Духа відкрити вам правду. Якщо ваше життя доводить, що ви спасенні, то радійте! А якщо відвертий аналіз вашого життя показує, що ви стали лише релігійними і більше ні в чому не змінилися, то, можливо, вам слід задуматись, чи спасенні ви?

Якщо ви не впевнені у своєму спасінні, то значить, настав час по-справжньому повернутися до Бога. Не дозволяйте почуттю гордості стримувати вас від найправильнішого рішення у житті. Багато людей будуть проводити вічність в пеклі лише тому, що не хотіли відверто визнати, що насправді не спасенні. Не дозволяйте гордості завадити вам поведитись правильно. Питання про те, де ви будете проводити вічність, надто важливе, щоб його проігнорувати. Відкладіть свою гордість і зробіть те, до чого спонукає вас Святий Дух.

Роман РОМАНІВ.
Пастор.

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ - 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9 год., 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Київ та область

КИЇВ, вул. БРУСИЛІВСЬКА, 28/33; НЕДІЛЯ — 10 год; тел. 044-423-80-64.
БОЯРКА, вул. БІЛОГОРОДСЬКА, 23-А; НЕДІЛЯ — 15.30 год.; тел. 063-747-56-23

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Рим, зона Top Capienza, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год; тел. 39-32-97-35-26-92.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Віро і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00 дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

АНОНС

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org
Богослужіння відбуваються:
Неділя - 11:00
Четвер - 18:30
За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 50
(гот. «Гетьман»)
тел. (032) 295-04-35

Церква «Спасіння Боже»
Неділя: 11:00-13:00 (богослужіння)
Четвер: 20:30, П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «М» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo
salvaciondedios2005@hotmail.com
Телефон: № 678-292-970

ВІРЮЮ

№ 9 (140)
вересень 2010 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261

Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;**
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: **viruyu.at.ua**

Газета віддрукована

в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не закликає поділяти погляди авторів.